

Giới thiệu Ngây Ngô Đợi Chờ

Truyện Ngây Ngô Đợi Chờ của tác giả Lam Linh Bất Khốc là một câu chuyện ngôn tình sư đồ luyện, ngôn tình, ngọt, sủng, HE.

Người ấy tài hoa hơn người khiến cho bạn kính ngưỡng. Người ấy tao nhã phóng khoáng, khí chất nghiêm nghị. Người ấy kiên trì, thận trọng, sẵn sàng, bao dung. Người ấy không chỉ dạy dỗ, cho bạn thêm kiến thức, mà còn cứu vớt linh hồn của bạn. Chỉ một cái nhíu mày, một nụ cười của người ấy cũng có thể chạm đến nơi sâu thẳm nhất trong lòng bạn.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Đợi Chờ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

Tháng Giêng - Bắc Kinh.

Bây giờ sáng, trời tờ mờ sáng, thế nhưng đối với các bạn học sinh sinh viên mà nói đây là thời khắc mấu chốt nhất ‘Cuối kỳ’! Để có thể thuận lợi thông qua kỳ thi cuối kỳ bọn họ buộc phải thức giấc sớm hơn gà, ngủ muộn hơn chó, làm còn nhiều hơn bò ...

Trường Đại học Ngoại ngữ Bắc Kinh - Bắc Ngoại, là trường đại học danh tiếng toàn quốc, cũng là nơi tập trung nhiều giáo sư ngôn ngữ học nhất cả nước, có thể coi là trường Đại học đẳng cấp nhất.

Tuy nhiên, cho dù có là thời điểm trọng đại đi chăng nữa ... sinh viên đều đối mặt với đề tài muôn thuở ... đó chính là ... rất khó rời giường. Theo chuyên gia nghiên cứu, đối với vấn đề nan giải này, phương pháp hữu hiệu và đơn giản nhất chính là: đặt nhiều loại báo thức.

Giờ khắc này, tại ký túc xá nữ phòng 502 trường Bắc Ngoại, tiếng chuông báo thức đua nhau vang lên như một đàn hòa tấu.

Reng Reng Reng ... Tiếng chuông cổ điển, tuân thủ pháp kỷ của ‘đại ca’ Chương Lan.

‘Sắc thiên thanh chờ ngày mưa phùn, còn ta chờ người ...’*, tiếng chuông của cô nàng mê nhạc Châu Kiệt Luân suốt mười năm ròng rã, Đồng Nguyệt.

*Đoạn trong ca khúc Sứ Thanh Hoa của Châu Kiệt Luân.

“Ồ ó ó ó ... ó ó cái đầu người a ... Làm xong chưa ... Chưa xong mà còn muốn cái gì ... Ồ ó ó ó ...” Đây là tiếng chuông hài hước của Điền Phi Phi.

*Đoạn clip hài được cắt ra trong một bộ phim của Châu Trinh Trì. Link coi: <https://www.youtube.com/watch?v=Z3QsuJsUG70>

Ba tiếng chuông xen lẫn, kêu réo ầm ĩ, đủ để nổ tung đầu người. Thế nhưng, ngay lúc này đây, một tiếng nhạc đặc biệt réo rắt: ‘Đứng dậy! Không muốn làm nô lệ ...’

“Đệt! Đứa nào mà dám lấy quốc ca làm nhạc chuông?” Điền Phi Phi mơ mơ màng màng rủa thầm.

“Không phải tớ!” Chương Lan lên tiếng trước.

“Cũng không phải tớ!” Đồng Nguyệt nổi gót trả lời.

“Vậy ... đó là ... là ... của Tiểu Bạch???” Điền Phi Phi tròn tròn mắt, nhìn chiếc giường phía đối diện. Cùng lúc đó, Chương Lan và Đồng Nguyệt cũng đưa mắt nhìn về chiếc giường kia.

Chỉ thấy chiếc mền màu vàng nhạt khẽ động đậy, một bóng người từ từ lộ khỏi chăn, ngồi dậy.

“Tiểu Bạch! Sao hôm nay cậu dậy sớm như vậy!” Đồng Nguyệt thật sự không thể tin vào mắt mình, thét lớn.

Điền Phi Phi đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ: “Đâu đâu ... tớ coi coi ... mặt trời hôm nay mọc từ hướng nào Ồi! Ngát ngát ... sương mù dày đặc nhìn không ra lối!”

“Tớ bảo này ... hai cậu ồn ào cái gì?” Chương Lan trừng mắt nhìn hai cô bạn một cái, sau đó cũng không nhịn được, mở miệng hỏi: “Tiểu Bạch, trưa nay không có tiết. Cậu dậy sớm thế này ... Không lẽ Muốn lên lớp tự học?”

“Đúng! Hôm nay tớ phải lên lớp tự học!” Câu nói như đinh chém sắt đủ để khiến ba cô bạn cùng phòng há hốc mồm.

Phải biết một điều Tiểu Bạch có một nguyên tắc trong học kỳ này ‘Giờ môn tự chọn chắc chắn trốn, môn chính quy cũng phải trốn’. Chưa bao giờ cô rời

giường trước mười giờ sáng. Vậy mà hôm nay lại phá lệ dậy sớm đến lớp tự học. Chuyện này thật sự là chuyện ngàn năm một thuở.

“Tiểu Bạch, chúc mừng cậu ... Cuối cùng cậu cũng đã thoát khỏi bóng ma thất tình!” Chương Lan chìa ngón tay cái tỏ ý khen ngợi Bạch Sát.

“Bóng ma thất tình ... Không đi ra không biết. Nhưng mà bây giờ tớ mà không đọc sách thì chắc chắn tớ sẽ quay trở vào u mê tối tăm ...” Bạch Sát yên yên đáp lời.

Đồng Nguyệt bĩu môi: “Tiểu Bạch à, Lộ Tử Uyển chỉ là kẻ bạc tình. Tuy là hắn là trai Bắc Kinh, nhà giàu, đẹp trai ... nhưng cậu cũng đã vì hắn u uất cả bốn tháng trời, cũng là lúc nên thoát ra ...”

Nhắc tới Lộ Tử Uyển, Bạch Sát động tác đang mặc quần áo dừng lại một chút.

Diễn Phi Phi thấy tình thế không ổn liền lập tức chuyển đề tài: “Thật ra tớ còn thăm hơn cậu nhiều, Tiểu Bạch. Tháng trước tớ tỏ tình với lớp trưởng, nhưng bị cự tuyệt ... Đây cậu nhìn tớ xem, hoàn toàn không có chuyện gì! Ha ha ha ... cậu phải học theo tổ chất tâm lý này của tớ ... Khả khả khả!”

“Là do da mặt cậu dày ... Khả khả khả!” Chương Lan trêu tức.

Diễn Phi Phi không phục: “Chương Lan cậu đừng có cười nhạo tớ. Tớ hỏi các cậu trong đám này ai dám chủ động đi tỏ tình?”

Chương Lan và Đồng Nguyệt lập tức chấp tay hướng về phía Diễn Phi Phi vái lạy. Diễn Phi Phi hai tay khoanh trước ngực, ra bộ ‘Miễn lễ, miễn lễ’.

Ngay lúc này, Bạch Sát đột nhiên nói ra một câu: “Cậu đừng có đắc ý, không phải chỉ có cậu tỏ tình mà bị cự tuyệt thôi đâu. Tớ cũng từng bị.” Tuy rằng là chuyện từ rất lâu, nghĩ lại tựa như đã từ kiếp trước ... nhưng đến giờ cô vẫn còn nhớ như in.

Ba người mồm năm miệng mười, trùng mắt hỏi ngay: “Ai???”

Diễn Phi Phi giọng đầy thắc mắc: “Không phải lúc trước Lộ Tử Uyển theo đuổi cậu sao? Từ khi nào đã biến thành cậu tỏ tình rồi?”

Tiết tấu của Bạch Sát lại khựng lại một chút.

Một hình bóng mờ hồ xẹt qua não bộ: tóc mái dài mượt, mũi cao thẳng, bờ môi mỏng, dáng vẻ thanh tao, mỗi khi nở nụ cười lấp ló lúm đồng tiền, ánh mắt đầy giao hoạt.

Bạch Sát bất giác run lên một cái, cô vẫn còn nhớ rõ như vậy?!!! Cô nhớ đến thầy giáo cấp ba, một cái tên in sâu trong đầu cô: Diệp Thanh Hân.

Đồng Nguyệt oán thán: “Mẹ ơi! Ai nói nữ truy nam chỉ cách một tấm lụa mỏng? Đại Diễn trông ngốc như vậy bị cự tuyệt không nói làm gì. Tớ với Tiểu Bạch đẹp như tiên nữ thế này, chủ động tỏ tình cũng bị cự tuyệt sao? Chẳng lẽ cậu tỏ tình với Kiệt Luân à?”

Diễn Phi Phi: “Theo tớ thấy Tiểu Bạch tỏ tình với Kiệt Luân chưa chắc đã thất bại? A ... Kiệt Luân chưa chắc ‘bự’ bằng Tiểu Bạch.”

Đồng Nguyệt tức giận dậm chân: “Hả????? Đại Diễn!!! Cậu hết chuyện để nói rồi phải không? Dζί bự là cấm địa của tớ không biết à?”

...

“S-T-O-P!” Chương Lan hét lớn, “Đã bảy giờ một phút! Còn chưa chịu xuống giường? Có muốn qua kỳ thi cuối kỳ không hả?”

Đại ca của phòng quả nhiên vẫn bá đạo nhất, ba đứa còn lại không dám hó hé tiếng nào bỏ nhào xuống giường.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Dợ Chờ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Ăn xong bữa sáng, Bạch Sát không cùng ba người bạn đến phòng tự học mà một mình đi đến Thư viện.

Ông thầy giáo biên thái môn văn học sử nước Anh vừa ra một đề tài luận văn, hơn nữa, còn chiếm nửa số điểm cuối kỳ. Cô chưa viết được chữ nào, cần phải ra Thư viện tra một ít tư liệu.

Đi chậm chậm trong sân trường, trên đầu trời mây u ám, hình như sắp mưa rồi. Học kỳ này Bạch Sát hầu như nằm ỉ trong phòng ngủ. Hiện tại nhìn những tòa nhà xa xa gần gần đột nhiên dâng lên một cảm giác xa lạ.

Con gió thổi đến, làm rối tung mái tóc của cô, bay toán loạn trước trán, che khuất tầm mắt.

‘Ồ ... đã mấy tháng rồi không đi cắt tóc, phải dành thời gian tu bổ chút xíu!’ Bạch Sát nghĩ thầm.

Vào thư viện, một luồng khí ẩm áp mang theo mùi mực in thoang thoang ... cảm giác nhẹ nhàng lâu lắm rồi không có được khiến tâm tình Bạch Sát hưng phấn hẳn.

‘Fighting! Ngày hôm nay phải viết cho xong luận văn!’

Dựa theo thư mục sách, Bạch Sát đi dọc từng kệ từng kệ tìm. Trên kệ bày đủ loại sách: Văn học thời kỳ Trung Cổ, Văn hóa Phục hưng, Văn học Thế kỷ 17, Văn học thời kỳ khai sáng, Văn học thời kỳ lãng mạn chủ nghĩa ...

Cặp mắt cô vô thức tròn tròn: Chúng ta thật sự phải học những thứ này sao? Bỗng nhiên cô cảm thấy ngành học của mình thật trâu bò.

Bạch Sát nhìn chăm chăm kệ sách, không biết nên đọc quyển nào. Đột nhiên có tiếng bước chân văng vẳng bên tai. Cô nghiêng đầu nhìn theo bản năng, không khỏi ngẩn ngơ. Sáng sớm hôm nay còn xẹt qua trong đầu một bóng dáng đã nhiều năm không gặp, bây giờ lại xuất hiện rõ rõ ràng ràng ngay trước mắt, lại còn chỉ cách xa cô ba mét.

Đó đúng là ... Diệp Thanh Hân!

‘Nhưng mà ... Có lẽ anh ấy nhất định không nhớ ra mình.’ Bạch Sát thầm nghĩ. Chỉ tiếp xúc một học kỳ năm lớp mười một, khi ấy Diệp Thanh Hân là giáo viên dạy giao tiếp mà một tuần cũng chỉ học có hai tiết, nhiều năm nay lại không hề liên lạc. Huống chi, con gái mười tám thay đổi rất nhiều. Bây giờ cô đã cao gấp đôi ngày trước, cho dù anh có nhớ tên cô đi chăng nữa thì chưa chắc đã nhận ra được dáng dấp của cô hiện tại.

Bạch Sát tuân theo nguyên tắc ‘Thêm một chuyện chi bằng bớt một chuyện’, cô dự định sẽ vờ như không quen biết, thu hồi ánh mắt, tiếp tục tra tìm tư liệu. Cô trông thấy Diệp Thanh Hân nở nụ cười với cô, khóe mắt hơi cong: “Bạch Sát!” Đôi môi mỏng chuẩn xác gọi tên của cô, không sai một từ.

“Chào thầy Diệp!” Bạch Sát cứng đờ người, có phần ... căng thẳng.

“Đến tra tư liệu Văn học Anh?” Diệp Thanh Hân hỏi.

“Dạ ... Vâng, em phải viết một bài luận về Văn học sử nước Anh. Ông thầy này thật biến thái, sắp đến kỳ thi cuối kỳ không chịu giảng phần trọng điểm, lại bắt bọn em đi viết cái luận văn gì gì đấy ...” Bạch Sát lúng túng lấy tay cuộn cuộn đuôi tóc.

Tuy rằng chuyện tỏ tình đáng xấu hổ kia đã qua nhiều năm, thậm chí cô có thể thề với trời bản thân cô không còn một chút suy nghĩ quá phận nào với thầy Diệp ... Chỉ là, dù sao cũng là người thầm mến đầu tiên của cô, cũng là người duy nhất cô dám mở miệng tỏ tình, bị kịch hơn nữa là còn bị người ta quả quyết từ chối, cảm thấy xấu hổ cũng không có gì quá đáng đúng không?

“Quyển ‘Beowulf’ này rất hay!” Diệp Thanh Hân rút đại một quyển trên giá sách, đề cử cho cô.

(*Beowulf là truyền thuyết (legend) nhưng cũng gần như là thần thoại (myth). Beowulf thật ra là bài thơ cổ khuyết danh được truyền trong dân gian ở Anh từ những người Anglo-Saxons Bắc Âu di cư đến Anh vào thế kỷ 7-8 sau CN. Được coi như một sử thi của Anh.)

“Oạch ... Quyển này nói về cái gì ạ?” Bạch Sát dời sự chú ý vào tựa đề quyển sách.

“Đây là tác phẩm nói về nhân vật Beowulf có thể trăm yêu trừ ma, cùng với các cuộc tranh quyền đoạt vị, mang màu sắc thần thoại. Bộ này được viết dựa trên truyền thuyết dân gian của người German.” Thanh âm ôn hòa của Diệp Thanh Hân khẽ vang lên, “Em có cảm thấy hứng thú với bộ này không?”

Beowulf? Chơi trò gì đây? Bạch Sát nhìn độ dày của quyển sách liền có cảm giác đau đầu chóng mặt, cô vội vàng lắc đầu: “Quyển này ... Khả năng em đọc cũng không hiểu.”

“Ừm! Beowulf cũng khá xa lạ với em!” Diệp Thanh Hân tiện tay rút ra quyển ‘Utopia’, “Quyển này cũng rất nổi tiếng.”

Nổi tiếng? Bạch Sát cẩn thận nhìn lại sáu chữ cái trên bìa ... Rồi rồi ... chắc chắn là do học kỳ này trốn quá nhiều, những quyển sách này cô chưa từng nghe qua bao giờ, khóe miệng cô gật gật: “Cái này là cái gì ạ?”

“Utopia, tác giả Thomas More. Trong tác phẩm này ông miêu tả một xã hội bình đẳng, tài sản là của chung, mọi người sống hài hòa, có chung lý tưởng. Xã hội giả tưởng bây giờ đã biến thành danh từ ‘Chủ nghĩa không tưởng’.” Diệp Thanh Hân nhìn đáng vẻ lo ngại của Bạch Sát, anh trả sách về chỗ cũ: “Nếu như em vẫn không thích, như vậy ... Ở đây có một loạt tác phẩm của Shakespeare: Hamlet, Romeo và Juliet, Người lái buôn thành Venice, Vua Lear, những quyển này chắc chắn không hề xa lạ với em!”

Bạch Sát liếc một cái, lấy tay chỉ đại một quyển: “Thầy Diệp, đây là sách gì?”

“À! Là tác phẩm của William Congreve. Đây là truyện ‘Love for love’, dịch là ‘Lấy tình trả tình’. Còn quyển này là ‘The way of the world’, Con đường trần tục. Hai quyển này là hài kịch. Vào thế kỷ thứ 17, vua Charles II phục ngôi, chấm dứt chính quyền Thanh giáo. Các rạp hát bị đóng cửa một lần nữa được mở ra, kịch nghệ Anh Quốc được tái sinh. Đây là hai tác phẩm tiêu biểu cho thời đại này.”

“Vậy còn quyển này?”

“Đây được coi là cha đẻ của dòng tiểu thuyết Anh, Daniel Defoe, tác phẩm tiêu biểu ‘Robinson phiêu lưu ký’, Moll Flanders. Quyển ‘Robinson phiêu

lưu ký’ em nhất định biết rồi. Còn Moll Flander kể về một nữ công nhân tên Moll ở Anh, vì cuộc sống mà đã bị bức trở thành một kỹ nữ và một tên trộm vặt.”

“Còn đây?” Bạch Sắt tiện tay chỉ một quyển.

“Là Tobias Smollett, ‘Cuộc phiêu lưu ngẫu nhiên của Roderick’. Tác phẩm kể về một thiếu niên ở tầng lớp thấp, bỏ cục không theo quy chuẩn, diễn tiến nhanh, yêu ghét đan xen, biến hóa phức tạp.”

“Thầy Diệp ...” Bạch Sắt không khỏi tặc lưỡi, “Giá sách lớn thế này, không phải thầy đã đọc hết rồi chứ???”

Tuy rằng là câu hỏi, nhưng nếu Diệp Thanh Hân trả lời là ‘Đúng’, cô cũng chẳng ngạc nhiên chút nào. Nhiều năm trước đây đã từng có một Diệp Thanh Hân đứng trên bục giảng đọc lâu lâu tên của các quốc gia trên thế giới, trong nháy mắt những hình ảnh xưa cũ lại thoáng qua trong đầu cô.

Diệp Thanh Hân cố nén để khỏi phá lên cười, gật đầu: “Ừm! Đọc qua rồi! Nếu không làm sao tôi có đủ tư cách làm thầy giáo dạy Văn học sử nước Anh cho các em chứ?”

“Hả???” Nửa câu đầu, Bạch Sắt không hề bắt ngờ, nhưng nửa câu sau khiến cho cô đứng bất động năm giây. Anh vừa nói gì ... Anh là thầy giáo môn Văn học sử nước Anh?

Diệp Thanh Hân nháy mắt với cô một cái: “Đúng! Người mà em vừa đề cập, không chịu chú trọng giảng điểm chính, ông thầy giáo biến thái bất làm luận văn ... Chính là tôi!”

“Hả???” Bạch Sắt suýt chút nữa té xiu. Xong đời, ngày hôm nay, học kỳ này, lần đầu tiên lên lớp tự học, lần đầu tiên khổ đến mức này! Sớm biết thì chẳng thêm phải nỗ lực làm gì ... Nay coi đi, nỗ lực của cô thật sự phải xem lại.

Đúng như dự đoán, Diệp Thanh Hân nói tiếp: “Bạn học Bạch Sắt, rờng rã một học kỳ, em hình như chưa lên lớp của tôi giờ nào?”

“Em ... em ... Xin lỗi thầy Diệp ...” Bạch Sắt lắp bắp.

“Mau về ôn tập đi!” Nhìn dáng vẻ lúng cuống của cô, anh bắt gặp mỉm cười: “Có chỗ nào không hiểu có thể liên lạc tôi bất cứ lúc nào. Có cảm điện thoại di động theo không?”

Bạch Sắt sợ hãi, run run rút đi động khỏi túi, đưa cho Diệp Thanh Hân. Ngón tay thon dài, sạch sẽ của Diệp Thanh Hân bấm bấm mấy cái, “Đây là số của tôi. Có câu hỏi, gọi cho tôi.”

“Dạ ... Dạ được! Cảm ơn thầy Diệp!” Bạch Sắt gật đầu lia lịa, nhìn bóng anh rời đi, trong phút chốc cô đã thấu hiểu được thế nào là đại nạn không chết.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Dị Chờ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Rốt cục Bạch Sắt chọn một quyển sách mình đã từng đọc qua thời học tiểu học ‘Robinson phiêu lưu ký’, dĩ nhiên quyển này là bản tiếng Anh, quay về phòng tự học cùng đồng bọn.

“Này! Các cậu tại sao ai nấy cũng không chịu nói cho tớ biết thầy giáo dạy môn Văn học sử nước Anh là Diệp Thanh Hân chứ?” Bạch Sắt dùng giọng điệu u uất chất vấn.

“Khụ khụ! Mong cậu vui lòng không được gọi thẳng đại danh của thầy Diệp! Là cấm kị, hiểu chưa?” Đồng Nguyệt trừng mắt liếc Bạch Sắt, rồi trưng ra bộ mặt e thẹn: “Nữ sinh trường ta đều gọi thầy ấy là: Tiểu Diệp.”

Bạch Sắt chết trân, suýt chút nữa sặc nước miếng mà chết.

“Tiểu Bạch à, khai giảng được hơn một tháng, phòng chúng ta hằng đêm đều thảo luận đề tài ‘Tiểu Diệp’ Chỉ do cậu thất tình, tai ù mắt hoa thôi.” Điền Phi Phi lên tiếng.

“Các cậu thảo luận Diệp Thanh Hân ... À không, thảo luận Tiểu Diệp về vấn đề gì?” Bạch Sắt hỏi.

“Rất nhiều, Phó giáo sư trẻ nhất Bắc Ngoại, Phiên dịch viên cao cấp của Bộ Ngoại Giao, là bác học, kiến thức uyên thâm, ‘Người gặp người thích, hoa gặp hoa nở’” Đồng Nguyệt không tiếc lời khen ngợi.

Bạch Sắt bĩu môi: “Nổ quá!”

Chương Lan thận trọng gật đầu: “Giờ Văn học sử nước Anh lần nào cậu cũng trốn, trốn vị trí này đã khiến cho tớ, một mỹ nhân được hưởng phúc lợi. Cậu không biết rằng giờ học của thầy ấy chặt nịch, không còn một chỗ, phải biết chộp thời cơ mới có thể giành được hàng ghế đầu.”

“Thế nhưng, anh ấy cũng đâu được coi là soái ...” Bạch Sát nhỏ giọng.

“Đẹp trai thì có lợi gì chứ? Cũng vẫn bị giẫm đạp mà thôi. Thời nay, cái cần nhất chính là khí chất, hiểu không? Là khí chất!” Điền Phi Phi lớn tiếng.

“Được rồi!” Bạch Sát bắt đầu gật đầu, đọc hết toàn bộ sách trên kệ, làm sao mà không thể không có khí chất cho được?

Chương Lan đột nhiên thở dài: “Có điều ... Nói đi nói lại, giá mà Tiểu Diệp chịu tiết lộ một vài trọng điểm nhỏ nhỏ thì càng hoàn mỹ hơn. À! Đúng rồi! Sao đột nhiên lại hỏi Tiểu Diệp?”

Bạch Sát phì cười: “Vừa nãy mới đứng ở thư viện. Người ấy là thầy dạy giao tiếp năm cấp ba của tớ. Tớ trốn học kỳ này đã bị thầy ấy phát hiện. May mà còn nể tình cũ, mới không bị bắt phạt.”

“Trời trời! Hai người còn có quan hệ này sao? Dám cố tình che giấu tổ chức!” Điền Phi Phi gào lên.

Bạch Sát liên tục kêu oan: “Tớ không giấu, tớ cũng vừa mới biết thầy ấy dạy Văn học sử nước Anh thôi mà!”

“Cậu nói hai người có chút giao tình. Vậy ... cái đó ... cậu nắm được trọng điểm chưa?” Điền Chương Lan quan tâm nhất vẫn là ‘Trọng điểm’.

“Không ...” Bạch Sát lắc đầu.

“Cậu khờ quá đi!” Cả ba cái miệng hét lên cùng một lúc.

Bạch Sát đưa tay đầu hàng.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Đợi Chờ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Bạch Sát khắc khổ dày công học tập cả nửa tháng trời, rốt cục cũng có được một tia sáng qua các kỳ thi. Ngày mai là môn cuối cùng, Văn học sử nước Anh. Cũng chẳng biết cái bài luận ‘Robinson phiêu lưu ký’ thế nào rồi, nhiều lắm thì điểm trung bình. Nói chung trọng trách thì nặng mà đường còn xa.

Phạm vi ôn tập môn này cực kỳ khó khăn. Hai ngày nay Bạch Sát lại bị cảm, trưa cô nằm ngủ một lúc nên không cùng nhóm bạn cùng đi đến giờ tự học, bây giờ đến lớp thì không còn một chỗ ngồi. Không còn cách nào khác, Bạch Sát vừa ho vừa quay trở về phòng ký túc.

Đi được nửa đường phảng phất nghe thấy tiếng ai đó gọi tên cô. Bạch Sát ngẩng đầu, ‘Tiểu Diệp trong truyền thuyết’ đang nhìn cô, bộ dáng rất thân thiện.

“Bạch Sát, sao lại ho dữ vậy? Bị cảm?” Diệp Thanh Hân lên tiếng hỏi.

“Vâng. Em bị mấy ngày rồi, sức đề kháng đã hoàn toàn đầu hàng!” Bạch Sát nhẹ nhàng trả lời.

“Em á ...” Diệp Thanh Hân khẽ cau mày, nói được một nửa thì dừng lại. Mấy giây sau, anh mới hỏi tiếp: “Còn mấy môn?”

Bạch Sát ngượng ngùng cười cười: “Chỉ còn môn Văn học sử nước Anh.”

“Ôn tập xong chưa?”

“Em ôn gần xong rồi!”

“Nếu vậy bây giờ tôi đưa em đi bệnh viện khám!” Diệp Thanh Hân quả quyết.

“A!!!! Không cần đâu. Khụ khụ khụ ...” Bạch Sát hô lên, sau đó lại ho một tràng.

“Đi thôi!” Diệp Thanh Hân vừa nói vừa cầm lấy túi xách của Bạch Sát.

“Khụ khụ khụ Không được, không được ... Chiều mai thi rồi mà em mới ôn được một phần ba!” Bạch Sát cuống lên, cuối cùng thành phải thú nhận.

“Dù vậy cũng phải đi khám bệnh trước đã rồi tính tiếp!” Diệp Thanh Hân nhìn cô chăm chú, ngữ khí nghiêm túc.

Bạch Sát ngai ngai cúi đầu: “Thầy Diệp ... Thật sự không cần đi bệnh viện ... Chỉ là cảm xoàng thôi, em ngủ một giấc là khỏe...” Dừng một chút, cô le lưỡi một cái, rồi tiếp lời: “Chỉ là ... Nếu thầy có thể nói chút chút cho em điểm nào quan trọng ... Vậy thì, đêm nay em có thể ngủ thêm được một chút.” Thanh âm càng ngày càng nhỏ.

Cô nói xong mà một lúc lâu sau vẫn không có động tĩnh, Bạch Sát cũng không dám ngẩng đầu quan sát nét mặt của Diệp Thanh Hân.

Quá một hồi lâu, rốt cục đỉnh đầu Bạch Sát mới vang lên giọng nói: “Được rồi! Tôi đưa em đi mua thuốc trước, sau đó qua phòng làm việc của tôi, tôi giúp em ôn tập.”

“Không cần phiền thầy như thế đâu!” Bạch Sát vội vã ngẩng đầu, đối diện với cặp mắt trong suốt, có thể thấy được hình ảnh cô ở trong đó, không hiểu sao tim cô đập nhanh hơn, “Thầy Diệp ... Em ... Em có thể tự đi mua thuốc được. Còn trọng điểm, thầy ... nếu không thầy có thể gửi email cho em được chứ? Em có thể tự coi được ...”

Bạch Sát không biết được tâm trạng của Diệp Thanh Hân lúc này, đôi mắt anh tối sầm lại, bờ môi cong cong. Một lúc sau, Diệp Thanh Hân mới đáp lời, giọng điệu vẫn rất nhu hòa: “Vậy em đưa tôi địa chỉ email.”

Một người đắc đạo, gà chó lên trời.

Bạch Sát rời khỏi tiệm thuốc tây, quay trở về ký túc, vội vội vàng vàng mở máy tính. Quả nhiên trong hòm thư đã có một email mới nằm yên ở đó, quan trọng nhất là người gửi chính là Diệp Thanh Hân.

Bạch Sát lập tức gọi điện cho đồng bọn mau quay về, dĩ nhiên không quên nhắc nhở nhẹ ba người tiện đường mua trà sữa, trái cây, bánh ngọt để thưởng công bội hậu cho cô.

Thầy giáo ra đề đưa ra trọng điểm ôn tập, quan trọng là gì? Chính là trực tiếp cho biết đề thi là thế nào. Có ‘thần khí’ này, phòng ký túc 502 bùng bùng nhiệt huyết ôn tập, đến khoảng chín giờ, mọi người trên cơ bản đã có thể nắm được bài thi.

Chính sự xong xuôi, còn nửa tiếng nữa mới đến giờ tắt điện ... Bây giờ làm gì? Đàn bà tê nhạt, sẽ lộ nguyên hình ... chỉ có một việc ‘Buồn dưa lê’.

Đồng Nguyệt cắn cắn bút, là người đầu tiên lên tiếng hỏi: “Tiểu Bạch, làm sao cậu có thể câu được Tiểu Diệp nói ra trọng điểm vậy? Tiểu Diệp công tác ở Bộ Ngoại Giao, số lần xuất hiện ở trường chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, thầy ấy cũng không cho ai số điện thoại hay email gì gì đó. Người bình thường căn bản tìm không được thầy!”

Bạch Sát cười gượng hai tiếng: “Ha ha ha ... Nhân phẩm ‘thật’ sẽ có ngày bị lộ đuôi. Tổ đang đi dạo trên đường thì gặp thầy thôi!” Cô không nói dối, đúng là tình cờ gặp trên đường, chỉ là ... khi biến mất cô đã có trong tay số điện thoại và email của Diệp Thanh Hân.

Chương Lan nâng nâng gọng kính, đảo mắt: “Trên đường gặp phải? Không phải ‘ngẫu nhiên’ gặp nhau lại có thể nói cho cậu ‘trọng điểm’? Người bình thường làm được ư?”

“Không phải!” Bạch Sát nhắm mắt giải thích, “Chẳng phải các cậu cứ chăm chăm bắt tở lấy được thông tin điểm trọng yếu của môn học sao? Tở mặt dày mày dạn cầu xin thầy ấy ...”

Diễn Phi Phi tròn tròn mắt: “Mặt dày mày dạn cầu xin Tiểu Diệp thì thầy sẽ nói trọng điểm sao? Đừng thấy tở ngốc rồi lừa tở! Sinh viên nào không biết Tiểu Diệp ngoài mặt bình dị, gần gũi, nhưng thực chất là người nghiêm túc và lạnh lùng. Hoa khôi của khoa mình đã từng tìm thầy ấy xin xỏ để thầy có thể tiết lộ chút thông tin, sau khi tan học quán thầy không rời, Tiểu Diệp một từ cũng không nói! Chẳng lẽ cậu và Tiểu Diệp thật sự có quan hệ đặc ...”

“Vớ vẩn! Không giải thích gì hết!” Bạch Sát đập bàn một cái, “Nói chung, tở dám thề với trời, tở và Diệp Thanh Hân rất rõ ràng, tở không có ý gì với thầy ấy!”

Ba người bạn bị lừa gạt của Bạch Sát khiến cho kinh hãi.

Chương Lan vô tội thốt lên: “Này ... Tiểu Bạch, bọn tở đâu nói cậu có ý gì với Tiểu Diệp ...”

Diễn Phi Phi giọng oan ức: “Tiểu Bạch, cậu hung dữ như thế làm gì cơ chứ?”

Bạch Sát không nói thêm lời nào, cô im lặng một lúc rồi mới lên tiếng: “Ừ ... Coi như tở sai, nghĩ oan cho các cậu ... Sorry!”

Đồng Nguyệt cọt nhá: “Ừm! Tở thay mặt đồng đội nhận lời xin lỗi của cậu. Tái bút: Tở không cảm thấy cậu có ý gì với Tiểu Diệp ... nhưng mà, Tiểu Diệp đối với cậu có chút lưu ...”

Bạch Sát nổi giận, tròn mắt nhe nanh, ba cô bạn đưa mắt nhìn nhau tự hiểu phải cảm miệng, rút lui.

Chỉ còn mình Bạch Sát ngồi ở bàn học, hai tay chống cằm, cắn cắn môi: Nói trọng điểm thì có là gì? Quan tâm thì có là gì? Diệp Thanh Hân là hạng người nào chẳng lẽ mày còn chưa hiểu sao Bạch Sát? Cho dù anh ấy có đối xử tốt với mày cỡ nào đi chăng nữa cũng chỉ là kiểu quan tâm của ‘Thầy’ đối với ‘Trò’ mà thôi. Bạch Sát à Bạch Sát, lần này đừng đàn độn lại giẫm lên vết xe đổ.

Ký túc tắt đèn.

Đêm đến, sự yên tĩnh khiến con người ta chỉ muốn trầm luân.

Bạch Sắt co người nằm trên giường, bộ não vô thức bay về bốn năm trước, năm cấp ba

Chính sự xong xuôi, còn nửa tiếng nữa mới đến giờ tắt điện ... Bây giờ làm gì? Đản bà tê nhạt, sẽ lộ nguyên hình ... chỉ có một việc ‘Buôn dưa lê’.

Đồng Nguyệt cắn cắn bút, là người đầu tiên lên tiếng hỏi: “Tiểu Bạch, làm sao cậu có thể câu được Tiểu Diệp nói ra trọng điểm vậy? Tiểu Diệp công tác ở Bộ Ngoại Giao, số lần xuất hiện ở trường chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, thầy ấy cũng không cho ai số điện thoại hay email gì gì đó. Người bình thường căn bản tìm không được thầy!”

Bạch Sắt cười gượng hai tiếng: “Ha ha ha ... Nhân phẩm ‘thật’ sẽ có ngày bị lộ đuôi. Tớ đang đi dạo trên đường thì gặp thầy thôi!” Cô không nói dối, đúng là tình cờ gặp trên đường, chỉ là ... khi biến mất cô đã có trong tay số điện thoại và email của Diệp Thanh Hân.

Chương Lan nâng nâng gọng kính, đảo mắt: “Trên đường gặp phải? Không phải ‘ngẫu nhiên’ gặp nhau lại có thể nói cho cậu ‘trọng điểm’? Người bình thường làm được ư?”

“Không phải!” Bạch Sắt nhắm mắt giải thích, “Chẳng phải các cậu cứ chăm chăm bắt tớ lấy được thông tin điểm trọng yếu của môn học sao? Tớ mặt dày mày dạn cầu xin thầy ấy ...”

Diễn Phi Phi tròn tròn mắt: “Mặt dày mày dạn cầu xin Tiểu Diệp thì thầy sẽ nói trọng điểm sao? Đừng thấy tớ ngốc rồi lừa tớ! Sinh viên nào không biết Tiểu Diệp ngoài mặt bình dị, gần gũi, nhưng thực chất là người nghiêm túc và lạnh lùng. Hoa khôi của khoa mình đã từng tìm thầy ấy xin xỏ để thầy có thể tiết lộ chút thông tin, sau khi tan học quán thầy không ròi, Tiểu Diệp một từ cũng không nói! Chẳng lẽ cậu và Tiểu Diệp thật sự có quan hệ đặc ...”

“Vớ vẩn! Không giải thích gì hết!” Bạch Sắt đập bàn một cái, “Nói chung, tớ dám thề với trời, tớ và Diệp Thanh Hân rất rõ ràng, tớ không có ý gì với thầy ấy!”

Ba người bạn bị lừa gạt của Bạch Sắt khiến cho kinh hãi.

Chương Lan vô tội thốt lên: “Này ... Tiểu Bạch, bọn tớ đâu nói cậu có ý gì với Tiểu Diệp ...”

Diễn Phi Phi giọng oan ức: “Tiểu Bạch, cậu hung dữ như thế làm gì cơ chứ?”

Bạch Sắt không nói thêm lời nào, cô im lặng một lúc rồi mới lên tiếng: “Ừ ... Coi như tớ sai, nghĩ oan cho các cậu ... Sorry!”

Đồng Nguyệt cọt nhá: “Ừm! Tớ thay mặt đồng đội nhận lời xin lỗi của cậu. Tái bút: Tớ không cảm thấy cậu có ý với Tiểu Diệp ... nhưng mà, Tiểu Diệp đối với cậu có chút lưu ...”

Bạch Sắt nổi giận, tròn mắt nhe nanh, ba cô bạn đưa mắt nhìn nhau tự hiểu phải cầm miệng, rút lui.

Chỉ còn mình Bạch Sắt ngồi ở bàn học, hai tay chống cằm, cắn cắn môi: Nói trọng điểm thì có là gì? Quan tâm thì có là gì? Diệp Thanh Hân là hạng người nào chẳng lẽ mày còn chưa hiểu sao Bạch Sắt? Cho dù anh ấy có đối xử tốt với mày cỡ nào đi chăng nữa cũng chỉ là kiểu quan tâm của ‘Thầy’ đối với ‘Trò’ mà thôi. Bạch Sắt à Bạch Sắt, lần này đừng đần độn lại giẫm lên vết xe đổ.

Ký túc tắt đèn.

Đêm đến, sự yên tĩnh khiến con người ta chỉ muốn trầm luân.

Bạch Sắt co người nằm trên giường, bộ não vô thức bay về bốn năm trước, năm cấp ba

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Dị Chờ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Bạch Sắt sinh ra trong một gia đình cán bộ cao cấp. Ba cô là công chức cấp sở, mẹ cô làm trong ngân hàng. Từ nhỏ đã được dạy dỗ nề nếp, gia giáo, phẩm hạnh và học hành đều rất giỏi.

Năm Bạch Sắt ba tuổi đã có thể bi ba bi bô hát vang bài ‘We wish you a Merry Christmas’, năm lên mười đạt giải nhất trong kỳ thi ‘Hùng biện bằng Tiếng Anh’ giữa các trường tiểu học trong cả nước, năm mười bốn cô vinh dự là đại diện cho toàn bộ học sinh cấp hai của Trung Quốc tham gia giao lưu và tham quan tại nước Anh. ...

Từ nhỏ đến lớn hai từ ‘Thiên tài’, ‘Thần đồng’ đều vang vang bên tai Bạch Sắt. Dĩ nhiên, cũng có người chẳng ưa cô, cho rằng là do cô có gương mặt

xinh đẹp, cộng thêm gia đình có điều kiện mà thôi. Một thiên kim nhà giàu lại còn xinh đẹp thì cho dù chỉ chút tài vật cũng được người người tán thưởng.

Thế nhưng cho dù có bao nhiêu người chỉ chỉ chỗ chỗ đi chẳng nữa, Bạch Sắt luôn cảm giác mình là người hạnh phúc. Bắt đầu từ năm lên cấp hai, cô liền giấu nhem gia thế của mình thế nào, trường học không nhiều người biết ba mẹ cô làm nghề gì, tuy nhiên thành tích của cô vẫn ưu việt như cũ.

Vậy mà, ngay khi Bạch Sắt giành trọn ba mươi điểm vào thẳng trường cấp ba Tứ Trung danh tiếng thì một ‘quả bom’ đã giáng xuống nhà cô, nổ tan hạnh phúc và mộng đẹp của Bạch Sắt.

Ba mẹ cô ... Ly hôn!

Khi Bạch Sắt nghe tin này, phản ứng đầu tiên chính là cô cho rằng ba mẹ đang nói đùa. Trong hồi ức ba mẹ cô cực kỳ hạnh phúc. Tuy rằng ba bận rộn công việc nhưng cuối tuần rảnh rỗi đều đưa hai mẹ con đi công viên, sở thú. Cô hoàn toàn không thể tiếp nhận được sự thật này.

Một gia đình hạnh phúc trong phút chốc vỡ tan tành, ba cô không về nhà, mỗi tháng một ngày chạy qua nhìn cô một cái, hoặc đưa cô đi công viên, dắt cô đi mua quần áo và đồ dùng học tập.

Toàn bộ năm lớp mười, Bạch Sắt như biến thành một người khác. Cô không đảm nhận bất cứ vị trí cán bộ lớp nào, cũng chẳng thích nói chuyện. Mỗi ngày chỉ im im lặng lặng ngồi chờ người một chỗ hoặc về mặt thất thần đưa mắt nhìn ra cửa sổ.

Sự việc bắt đầu chuyển biến từ học kỳ hai năm lớp mười một.

Giờ tiếng Anh giao tiếp của lớp Bạch Sắt trước đây là do một giáo viên nước ngoài tên Mary đảm nhận, nhưng vì gia đình có việc nên cô Mary phải về nước một thời gian. Trường học mời về một sinh viên đang theo học Thạc sĩ ở Bắc Ngoại dạy thay.

Trường Tứ Trung vốn dĩ là trường trung học tốt nhất Bắc Kinh, mỗi một học sinh trong trường đều là những cá nhân khá và giỏi. Tật xấu lớn nhất của những ‘Người tài ba’ này chính là tự cho mình là ‘Thiên chi kiều tử’*, đối với thầy giáo dạy thay thật sự chẳng coi ra gì.

(*Tạm hiểu: Đứa con được yêu chiều mà sinh kiều căng.)

Cho dù là Thạc sĩ, cho dù là sinh viên Học viện Ngoại Giao, thì thế nào chứ? Giáo viên của bọn họ không phải đều là những thầy cô giỏi có rất nhiều năm kinh nghiệm sao? Một người chỉ mới hai mươi ba tuổi, bản thân vẫn còn cấp sách đến trường lại có thể trở thành thầy, thật sự không lọt mắt.

Vậy mà, giáo viên tiếng Anh dạy thay tên Diệp Thanh Hân này, ngay ở tiết đầu tiên đã khiến cho toàn bộ học sinh trong lớp chấn động. Tên của người ấy như một thần thoại, vĩnh viễn khắc sâu vào lòng mỗi người.

Bạch Sắt còn nhớ rõ ràng, trong tiết học giao tiếp đầu tiên của mình, chủ đề của Diệp Thanh Hân đưa ra chính là ‘Nói về sở thích của bạn’.

Diệp Thanh Hân dùng tiếng Anh tự giới thiệu bản thân. Khi anh cất giọng, tất cả học sinh đều trở nên yên lặng. Tuy là người Trung Quốc, thế nhưng phát âm của anh không thua kém bất cứ một giáo viên nước ngoài nào. Âm giọng của người Anh, cực kỳ dễ nghe, tựa như đang thưởng thức ca kịch Shakespeare.

Diệp Thanh Hân nói sở thích của anh chính là đọc sách. Quyền sách yêu thích nhất là Bá Tước Monte Cristo, Đồi Gió Hú, Jane Eyre ... Từ nhỏ đến lớn đọc đi đọc lại không biết bao nhiêu lần, thậm chí vài đoạn trích trong chương có thể thuộc nằm lòng.

(*Bá Tước Monte Cristo – The Count of Monte Cristo, tác giả Alexandre Dumas; Đồi Gió Hú - Wuthering Heights, tác giả Emily Bronte; Jane Eyre, tác giả Charlotte Brontë.)

Anh vừa dứt lời, phía dưới có một học sinh khiêu khích: “Thầy Diệp, thầy thật sự có thể thuộc nằm lòng ư?”

“Không dám nói 100%, có thể 90%.”

“Vậy thầy đọc cho bọn em nghe một chút được chứ?”

Các bạn học sinh tập trung ánh mắt lên người Diệp Thanh Hân. Anh thông dong lên tiếng: “Được! Mọi người thích nghe quyền nào?”

“Jane Eyre!”

“Chương mấy?”

“...” Bạn học này chỉ thuận miệng nói ra, vụn vụn không ngờ đến Diệp Thanh Hân lại nghiêm túc như vậy, nên đành trả lời đại: “Vậy thì chương 1 đi!”

Diệp Thanh Hân hầu như không cần suy nghĩ, đọc ngay: “Không thể dạo chơi được ngày hôm ấy. Thực ra vào buổi sáng, chúng tôi cũng đã tho thả lang thang suốt cả tiếng đồng hồ bên các lùm cây trụi lá, nhưng sau bữa tối (mỗi khi không có khách, bà Reed thường dọn cơm ăn sớm) thì gió đông chọt tràn về cuốn theo những đám mây tối sẫm, rồi đến một trận mưa lạnh buốt đến nỗi chẳng có ai nghĩ đến việc bước ...”*

(*Theo bản dịch của Nhà xuất bản Văn học)

Mấy phút sau, Diệp Thanh Hân nở nụ cười ôn hòa: “Còn có bạn học nào muốn nghe quyền sách khác không?”

Phía dưới lại có một bạn học khác giờ tay: “Thầy Diệp, em muốn nghe Bá Tước Monte Cristo, chương 5.” Vừa rồi chương 1 thật sự quá đơn giản, bình thường đọc sách đều xem từ đầu, muốn học thuộc lòng, cũng phải đọc từ đầu; do vậy, chương một tự nhiên sẽ là chương quen thuộc nhất.

Diệp Thanh Hân nhàn nhạt mở miệng: “Ngày hôm sau, trời rất đẹp, cảnh vật chan hòa ánh nắng. Bữa tiệc rượu được tổ chức cũng ở ngay quán rượu có vòm cây đó ...”

(*Theo bản dịch của Nhà xuất bản Văn học, 2007)

Âm điệu của Diệp Thanh Hân vang lên dễ nghe, từng từ từng từ nối tiếp nhau phát ra từ đôi môi mỏng, chấn động màng nhĩ của từng học sinh. Bọn họ nong cạ, thậm chí Diệp Thanh Hân đọc sai hay đúng cũng không biết.

Lúc này, có một học sinh đặt câu hỏi: “Thầy Diệp, thầy có thể đọc cho bọn em tác phẩm ‘Ông Già Và Biển Cả’ không? Ngay khúc ông lão trở lại cảng nhỏ.”

‘Ông Già và Biển Cả’ vừa vặn có trong sách giáo khoa lớp 11, là tiếng Trung đi chăng nữa thì dù sao vẫn có cái đối chiếu.

“Khi đưa được thuyền về cái bến nhỏ, đèn nơi Terrace đã tắt, lão biết mọi người đã đi ngủ. Gió không ngừng lớn thêm và bây giờ đang thổi mạnh ...”*

(Theo bản dịch của Dịch giả: Phùng Khánh, Phùng Thăng – Lê Huy Bắc)

Diệp Thanh Hân chậm rãi đọc hết đoạn văn, rồi lẳng lặng nhìn cả lớp: “Các bạn còn nữa không?”

Giờ khắc này không một ai lên tiếng.

Tất cả mọi người đều mắt chữ O, miệng chữ A. Chấn động? Sùng bái? Hay xấu hổ? Nói chung, từ đây về sau không còn ai dám đi khiêu khích thầy Diệp.

Đối mặt với bực giảng chính là những ánh mắt đầy tôn thờ, kính phục, thậm chí là quý mến; thế nhưng biểu hiện của Diệp Thanh Hân vẫn không chút thay đổi, vẻ mặt bình thản, trước sau như một.

Diệp Thanh Hân có một khuôn mặt nếu so với những gương mặt ‘phổ thông’ chỉ đẹp hơn vài phần, tuy nhiên toàn thân của anh đều toát lên nét điềm đạm, như được bao phủ bởi một quang sáng nhàn nhạt.

Bạch Sát si ngốc nhìn về phía bực giảng. Đây chính là ‘khí chất’ trong truyền thuyết sao? Thì ra trên thế giới thật sự tồn tại ‘Khiêm Khiêm Quân Tử’ mà sách hay nói tới ư? Không vui không buồn, không kiêu không nóng nảy, khiến người người say mê.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Dị Chờ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6

Trước mặt thầy giáo mình sùng bái, Bạch Sát vốn dĩ muốn trở thành một học sinh ngoan, nhưng bài tập đầu tiên Diệp Thanh Hân cho làm lại khiến cô khó khăn không ít.

Bởi vì đề bài là: Một ngày vui vẻ nhất của tôi.

Bạch Sát cắn cắn bút, suy nghĩ mãi, do dự mãi vẫn không tài nào hạ bút. Đã từng có quãng thời gian vui vẻ hạnh phúc, nhưng không dám nhớ lại; bởi mỗi lần nhớ lại là sẽ đau thêm một lần. Còn bây giờ, cô chẳng có chuyện vui gì để kể.

Cuối cùng, Bạch Sát nộp giấy trắng.

Sáng thứ năm, tiết thứ tư là giờ của Diệp Thanh Hân. Hết giờ các bạn đua nhau chạy xuống căn tin xếp hàng lấy cơm, chỉ có Bạch Sát bị Diệp Thanh Hân bắt ở lại.

Phòng học nhanh chóng chỉ còn lại hai người, lúc này Diệp Thanh Hân mới nói: “Bạn Bạch Sát, tại sao bạn không viết chữ nào?”

Điều Bạch Sát cảm thấy kỳ lạ nhất chính là ngữ khí của thầy Diệp rất nhu hòa. Bình thường trong tình huống thế này không phải thầy cô giáo nào cũng lớn tiếng chất vấn ư? Có lẽ, vì thầy Diệp chưa hẳn là một giáo viên. Nghĩ đến đây, cô đột nhiên có cảm giác gần gũi hơn một chút.

Bạch Sát cúi gằm đầu, thấp giọng trả lời: “Vi em không biết viết gì!”

“Không biết viết gì sao? Từ nhỏ đến lớn phải có rất nhiều chuyện vui chứ!” Diệp Thanh Hân bình tĩnh hỏi lại cô.

“Em quên hết rồi!” Bạch Sắt nói xong thì cảm thấy hơi hơi hối hận. Thái độ thế này sẽ khiến thầy Diệp tức giận đúng không? Cô nhìn chằm chằm đôi giày của mình, đầu vẫn cúi thấp không dám ngước lên.

“Là vậy à? Vậy thì ...” Diệp Thanh Hân ngừng một chút, “Vậy tôi cho em một câu trắc nghiệm, trong bốn cái dưới đây, em thích làm chuyện gì nhất: A. Đạo phố, B. Xem phim, C. Đi sở thú, D. Công viên giải trí.”

“Hả???” Bạch Sắt kinh ngạc ngẩng đầu. Thầy Diệp đang cố gắng giúp cô nhớ lại những chuyện vui sao? Xác thực, đây là những việc mà cô đã từng rất yêu thích, bởi vì cô có ba có mẹ đi cùng. Thế nhưng, hiện tại ...

“Sao?” Ánh mắt dịu dàng của Diệp Thanh Hân nhìn thẳng vào đôi mắt của Bạch Sắt, chờ đợi câu trả lời từ cô.

“Chắc là Công viên giải trí...” Bạch Sắt thờ dãi. Cô dĩ nhiên vẫn còn nhớ như in lần cuối cùng ba mẹ đưa cô đến công viên giải trí. Nếu như bắt buộc phải viết ... Vậy thì kể về lần đó đi!

Tuy nhiên, việc nằm ngoài dự liệu của cô chính là ở bên dưới.

“Ok! Chiều nay tôi đưa em đi công viên giải trí, em thấy vui về ra sao thì viết lại!”

Diệp Thanh Hân dửng dưng, nhìn dáng vẻ tràn đầy kinh ngạc của Bạch Sắt thì nở nụ cười, thấp thoáng lúm đồng tiền trên má. Nhìn gương mặt của anh lúc này lại thêm vài phần trẻ con. Một người đàn ông nam tính ngời ngời kết hợp với nụ cười đáng yêu, nhìn xa nhìn gần đều rất thu hút.

Tìm Bạch Sắt đập như hươu chạy, lấp ba lấp báp trả lời: “Nhưng ... chiều nay em ... vẫn có tiết học ...”

“Trốn học”, Diệp Thanh Hân dùng khẩu hình, về mặt mồm nói với cô.

Đối với một học sinh giỏi như Bạch Sắt, nghỉ một buổi học, mất một bài giảng chẳng có ảnh hưởng gì.

Sau đó, Diệp Thanh Hân đưa Bạch Sắt đi ăn trưa bên ngoài, rồi đến công viên giải trí chơi suốt buổi chiều. Trong khi chơi đùa, Diệp Thanh Hân còn thỉnh thoảng kể cô nghe vài chuyện vui khi còn học đại học, khiến Bạch Sắt cười nghiêng cười ngả.

Thật sự, đã lâu lắm rồi cô chưa từng vui được như vậy.

Khi hai người tạm biệt, Diệp Thanh Hân hỏi cô: “Bạn Bạch Sắt, chiều hôm nay bạn đã rất sung sướng từ đầu đến cuối. Vậy ngày mai có thể nộp bài được rồi chứ?”

“Yes, sir!” Bạch Sắt la lớn như trong mấy bộ phim cảnh sát Hongkong của TVB.

Diệp Thanh Hân giả bộ nghiêm túc, cũng duỗi hai ngón tay chạm lên trán, theo cách hành lễ của quân nhân Mỹ.

Bạch Sắt không khỏi phì cười một cái, không ngờ anh cũng có nét đáng yêu như vậy.

Mãi cho đến tận hôm sau, gương mặt của Bạch Sắt vẫn tràn ý cười. Cô vẫn còn đang nhớ đến câu chuyện xảy ra ở căn tin đại học mà Diệp Thanh Hân kể ngày hôm qua.

--- Ngày hôm đó, Diệp Thanh Hân ăn cơm ở căn tin trường, lại nhìn thấy trong đĩa thức ăn có ba con gián. Anh rất tức giận bụng đĩa cơm đến tìm đầu bếp của căn tin đòi công đạo.

Anh nói: “Su phụ! Hôm nay cơm của cháu ăn được thêm ba con gián ...”

Vị đầu bếp vỗ vỗ vai của anh cười cười: “Bạn học, chúc mừng cháu, cháu đã tìm đủ ba con gián, trúng thưởng một chiếc bánh bao nhân đậu.”

...

Trong giờ học, lớp phó học tập Lộ Tử Uyển vẫn phát sách bài tập như mọi ngày, đến chỗ của Bạch Sắt, cậu ta khựng lại một chút, sau đó phóng vờ lên bàn của cô.

‘Phạch’ ...

Quyển sách nằm chính ịch trên bàn cùng tiếng động vang lên mới có thể đánh thức được Bạch Sắt về thực tại, bên tai cô văng vẳng tiếng thì thầm: “Thì ra cậu cười rất đẹp!”

Thanh âm rất nhỏ, nhỏ đến mức Bạch Sắt còn nghĩ mình nghe nhầm, nhưng rõ ràng khi ngẩng đầu lên cô có thể nhìn thấy Lộ Tử Uyển vừa mới rời đi.

Cô buồn bực lờm cậu ta một cái, rồi cúi đầu mở sách bài tập của mình vờ như không nghe thấy, còn Lộ Tử Uyển tiếp tục công việc phát sách cho các bạn học khác.

Lộ Tử Uyển được coi là ‘Hot boy’ của trường Tứ Trung, là người trong mộng của biết bao nữ sinh. Bạch Sắt tuy không nằm trong số đó nhưng cũng

biết đám nữ sinh lớp cô ngày nào cũng luôn miệng nhắc đến Lộ Tử Uyển, trong đó cũng phải kể đến Vu Hiểu Lộ, hoa khôi của lớp.

Bạch Sắt không muốn chỉ vì một câu khen ngợi không đầu không đuôi mà bị ném cút chó vào mặt. Và dĩ nhiên không phải cô sợ Vu Hiểu Lộ, mà vì cô ghét phiền phức.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Đợi Chờ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Có lẽ từ nơi sâu thẳm trong đáy lòng Bạch Sắt cũng nhen nhóm chút mong chờ nhỏ nhoi không muốn ai phát hiện, nên mỗi tiết học giao tiếp Anh ngữ ngày thứ ba và thứ năm, Bạch Sắt đều đứng trước gương xoắn xuyt rất lâu.

Đầu xuân tiết trời vẫn còn se se lạnh, nhưng ngày hôm nay, Bạch Sắt vẫn cần rãng mặc một chiếc áo khoác nhẹ, váy nỉ màu trắng ngắn đến đầu gối, một đôi vớ màu đen. Bước vào sân trường quả nhiên ánh mắt nhìn cô tăng đến 80%.

Khó nổi chính là, đến tiết ba, Bạch Sắt liền cảm thấy có gì đó không ổn, bụng cô co rút dữ dội. Vào toilet, quả nhiên... ‘Dì cả’ đến thăm.

Bạch Sắt kêu rên một tiếng: ông trời phụ cô mà! Cơ thể cô vốn tính hàn, mỗi tháng đến kỳ kinh nguyệt đều rất khó chịu, hôm nay là ngày đầu tiên, lại còn mặc phong phanh thế này, bây giờ cô phải nếm mùi đau khổ.

Diệp Thanh Hân giảng bài được một nửa, Bạch Sắt đau đến mức sắp tuột xuống gầm bàn.

Diệp Thanh Hân chia lớp thành những nhóm nhỏ thảo luận. Chỗ ngồi của Bạch Sắt trùng hợp ngồi ngay sau tổ trưởng nên không cần phải dời sang chỗ khác. Cô lấy tay trái xoa xoa, ấn ấn vào phần bụng dưới, tay phải chống cằm.

“Thích phong độ không màng nhiệt độ. Mặc ít như thế muốn ai ngắm chứ?” Thanh âm trầm thấp vang lên.

Bạch Sắt ngược đầu nhìn Lộ Tử Uyển đang kéo ghế ngồi phía bên phải của cô, khóe miệng cong cong.

Bạch Sắt phiền lòng, bản thân cô nghĩ mình đã cố gắng che giấu một cách tỉ mỉ, vậy mà không ngờ lại bị một tên ‘hot boy’ không quen không biết nói toạc ra. Cô duy trì sắc mặt bình tĩnh, quay đầu nhìn thẳng, né tránh ánh mắt của Lộ Tử Uyển.

Diệp Thanh Hân đang đi từng nhóm kiểm tra các tổ thảo luận. Đến bàn của cô anh mở miệng hỏi: “Are you ok?” (Em không sao chứ?)

“Yes!” Bạch Sắt vội vã ngồi thẳng người.

Diệp Thanh Hân hỏi tiếp: “You seem very little wear, are you cold?” (Em mặc không đủ ấm, em lạnh không?)

(Ghi chú: Tiếng Anh là của tác giả, không phải của người dịch :v :v :v)

“A little ...” Bạch Sắt cảm giác từ mình nói ra đều run run.

Diệp Thanh Hân mỉm mỉm môi: “Remember to wear more tomorrow!” (Ngày mai nhớ mặc thêm áo)

Sau khi tan học, Bạch Sắt đang chuẩn bị xuống căn tin uống ly nước nóng cho đỡ đau, đi ngang qua bụi giảng liền nghe tiếng Diệp Thanh Hân gọi cô: “Bạch Sắt! Chờ một chút!”

Bạch Sắt dừng bước: “Thầy Diệp!”

Diệp Thanh Hân vừa thu dọn đồ đạc trên bàn giáo viên vừa hỏi cô: “Em cần túi chườm nóng không? Cho em mượn dùng.”

“A! Tốt quá!” Nghe nói thế này, Bạch Sắt kích động đến mức suýt rơi lệ, cô nói tiếp: “Cám ơn thầy Diệp!”

“Đừng khách sáo!” Diệp Thanh Hân cười cười, là một nụ cười ấm áp.

Bạch Sắt đi theo sau Diệp Thanh Hân, cảm giác có gì đó sai sai. Lối này đâu phải đến văn phòng của thầy Diệp, trái lại là con đường dẫn đến phòng giáo viên chủ nhiệm ...

“Thầy Diệp, túi chườm không có ở văn phòng thầy sao?” Bạch Sắt giọng đầy hoài nghi.

Diệp Thanh Hân trả lời: “Ha ha ha, tôi cần gì phải dùng đến túi chườm đó. Cô chủ nhiệm có, tôi mượn giúp em.”

Bạch Sắt nước mắt giàn giụa. Lại còn như vậy??? Túi chườm nóng mượn chỗ cô chủ nhiệm? Vấn đề quan trọng là cô không muốn bị giáo viên chủ nhiệm tóm vì không mặc đồng phục theo quy định.

“Thầy Diệp, em cũng không lạnh lắm. Không cần phiền đâu. Thầy không biết cô chủ nhiệm rất nghiêm khắc, nếu để cô thấy em mặc váy ngắn nhất định sẽ mắng ...” Bạch Sắt lúng túng trả lời.

“Không phiền, không phiền. Nhanh thôi. Em ở cửa chờ tôi, đừng để cô thấy là được!” Diệp Thanh Hân cố nín cười, nhìn đáng vẻ không tin tưởng của Bạch Sắt, anh bổ sung thêm, “Thật ra, chủ nhiệm Uông là ... mẹ tôi.”

“...” Bạch Sắt thật muốn đập đầu vào đầu hủ chết.

Diệp Thanh Hân cúi sát người Bạch Sắt, thì thầm bên tai cô: “Thật ra, tôi đồng cảm với em, Chủ nhiệm thật sự rất nghiêm khắc.”

Bạch Sắt dờ khóc dờ cười nhìn anh, còn Diệp Thanh Hân lại coi như không có chuyện gì xảy ra, khôi phục đáng vẻ trịnh trọng đường hoàng tiến về phía trước.

Lấy được túi chườm cũng đã 12 giờ 20 phút.

“Căn tin bây giờ có lẽ rất đông. Nếu không tôi đưa em sang căn tin dành cho giáo viên.” Diệp Thanh Hân đề nghị.

Lại còn được ăn cơm cùng thầy Diệp? Bạch Sắt thầm vui mừng. Thế nhưng, phòng ăn cho giáo viên ắt hẳn có rất nhiều thầy cô, nghĩ đến đây cô cảm thấy hơi khó chịu.

“Thầy Diệp, lần trước thầy đã mời. Nếu không, lần này để em mời thầy? Chúng ta ra ngoài ăn!” Bạch Sắt to gan đề nghị.

“Vậy em muốn ăn gì?” Diệp Thanh Hân hỏi.

“À! Ngoài cổng trường có tiệm mì rất ngon.” Bạch Sắt ngẫm nghĩ, mình lại có thể được ăn cơm cùng anh, thật ấm áp.

Diệp Thanh Hân gật đầu: “Được! Nhưng vẫn là tôi mời em!”

Bạch Sắt vội nói lại: “Không được! Lần trước thầy đã mời ...”

Diệp Thanh Hân mỉm cười: “Từ trước đến nay ‘đàn ông galăng’ sẽ không để ‘phụ nữ’ thanh toán.”

Bạch Sắt ra vẻ tức giận, nói lớn: “Nếu ‘đàn ông ga lăng’ không đồng ý, người phụ nữ ấy sẽ nhất quyết không đi!”

Diệp Thanh Hân khe khẽ thờ dài, dừng lại nhìn cô chăm chăm, vài giây sau mới lên tiếng: “Nghe lời!”

Bạch Sắt cảm thấy tim cô đánh thịch một cái, rồi đập loạn nhịp.

Nghe ... lời ...

Hai chữ này có ma lực đến mức nào chứ? Tựa như lời bạn trai đang dỗ dành cô bạn gái làm nũng, ngữ khí đầy sùng nịch. Say rồi, Bạch Sắt cảm giác mình thật sự say rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Đợi Chờ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

Trường học tổ chức trận đấu bóng rổ, nữ sinh dĩ nhiên phải vào nhóm cổ động viên. Thật ra bọn con gái chẳng hứng thú gì với trò ném bóng này, nói trắng ra tham dự chỉ để ngắm trai đẹp.

Trên sân bóng rổ không có người Bạch Sắt muốn tìm, đương nhiên cô chẳng muốn đi lãng phí thời gian. Thế nhưng tiểu Đội trưởng lại động viên cô: “Bạch Sắt à Bạch Sắt, cậu cũng được coi là người đẹp tài hoa trong lớp mình, làm sao có thể không đi cho được cơ chứ? Đừng bày ra bộ dạng xa cách ngàn trùng có được hay không?”

Bạch Sắt chậm rãi thu dọn sách vở, chuẩn bị rời đi: “Vu Hiểu Lộ đến là được rồi, cậu ấy là hoa khôi của lớp. Tớ có là gì chứ!”

Tiểu Đội trưởng tận tình khuyên nhủ: “... Thế này ... cái chuyện cổ động viên ấy mà ... Không riêng vấn đề chất lượng, phải còn cần đến số lượng ...”

Mẹ nó! Thì ra tận tình mời mọc chỉ là để có đủ số người? Bạch Sắt lườm cậu ta một cái: “Luận số lượng, lớp học này có mười mấy người, thiếu một mình

tớ không có vấn đề chứ!!!”

Tiểu Đội trưởng biết mình lỡ lời, linh động tung mồi như: “À! Đúng rồi, đội cổ động được ngồi hàng đầu tiên, được chiêm ngưỡng trai đẹp, điển hình như F4 của Tứ Trung: Lộ Đường Uyển, Trình Vũ Tường, Khâu Lâm, Diệp Phong, cậu tha hồ muốn ngắm ai thì ngắm. A! Còn có thầy Diệp ‘tài hoa bức người’ trong vị trí trọng tài. Cậu đi không?”

“Thật sao?” Bạch Sắt nghi ngờ hỏi.

“Cậu xem đám con gái rú gào ở phía sau là biết, còn có thể giả được à?”

“...” Bạch Sắt im lặng một lúc lâu sau mới nói: “Vậy cậu phải hứa cho tớ vị trí ở chính giữa, hàng ghế gần nhất!”

Đội cổ động viên diễn tập đơn giản một chút, tiếp đến là trận so tài đầu tiên. Theo yêu cầu của Đội trưởng phải mặc một kiểu trang phục thống nhất, rõ ràng thẳng tắp mà bắt diện một chiếc áo thun trắng bó sát người cùng quần cực ngắn đứng lên sân đấu, nhìn qua nhìn lại y như một đám Sharapova đang múa may.

Tuy nói là hơi ‘lạnh lẽo’, nhưng được ưu điểm bộ trang phục này toát lên vẻ thanh xuân mỹ lệ, hoạt bát rực rỡ, cộng thêm với đôi chân thon nhỏ, Bạch Sắt ngắm nhìn hình tượng của mình, cô tạm thời nuốt oán giận vào trong.

Dàn cổ động viên đứng ngoài, người nào người nấy lạnh run cầm cập, bọn họ túm tụm ôm nhau lại cho ấm. Bạch Sắt không có bạn nên đành một mình đứng tại chỗ dậm dậm chân, nom nớp lo sợ nghĩ đến khẩu hiệu không biết thần thánh phương nào nghĩ ra: “Một nhóm một nhóm, không giống nhau! Một nhóm một nhóm. Cố lên! Cố lên! Cố lên!”

Đúng lúc này Lộ Từ Uyển đi ngang qua Bạch Sắt, khẽ nở nụ cười: “Bạch Sắt, ngay cả khi hai hàm răng cậu va lập cập vào nhau mà vẫn cổ vũ bọn tớ cố lên sao? Cảm giác bùng bùng khí thế!”

Bạch Sắt trừng mắt nhìn Lộ Từ Uyển. Cậu ta vẫn mặc quần áo thường, rõ ràng chưa làm nóng người.

Cô khinh thường: “Cậu mau chuẩn bị vận động đi, đừng để lớp chúng ta phải thua!”

Lộ Từ Uyển liếc nhìn vẻ mặt bất mãn của Bạch Sắt một cái, rồi cởi áo khoác trên người, trùm lên người nào đó đang run lẩy bẩy.

Phản ứng đầu tiên của Bạch Sắt là giật bắn mình, tuy cô nhận ra được Lộ Từ Uyển có ý gì đó khang khác với cô, nhưng đây là lần đầu tiên cậu ta dám to gan làm chuyện này. Bạch Sắt đỏ mặt, theo bản năng tháo áo xuống trả lại cậu ta.

Thế nhưng Lộ Từ Uyển ngăn tay cô lại, ngữ khí kiêu ngạo: “Cầm giùm tớ!”

Bạch Sắt ngẫm nghĩ, có chiếc áo này cũng đỡ lạnh hơn nhiều, cô rút cục đồng ý.

Đám bạn đứng phía sau Lộ Từ Uyển ầm ĩ như chim vỗ tổ.

“Anh Lộ à, có cần phải cởi quần để ‘muội muội’ ấy cầm luôn không?” Trình Vũ Tường trêu người.

“Cút!” Lộ Từ Uyển quay sang mắng một tiếng, rồi dặn dò Bạch Sắt: “Đừng để ý đến bọn họ!” Sau đó cậu ta xoay người hòa cùng đội bóng rổ.

Bạch Sắt không nói tiếng nào, đưa mắt nhìn đám nữ sinh bên cạnh, vô thức chạm phải ánh mắt hình viên đạn của Vu Hiểu Lộ.

Vu Hiểu Lộ là hoa khôi của lớp Bạch Sắt. Thành tích không tốt nhưng hoạt động văn nghệ hết sức sôi nổi, lần này dẫn đầu đội cổ động viên. Không hiểu sao từ khi bước vào cấp ba, Vu Hiểu Lộ đã tỏ ra không thích Bạch Sắt. Còn hiện tại, cô ta chỉ hận không giết chết được Bạch Sắt.

Tuy nhiên, tất cả thuận theo tự nhiên thôi.

Bạch Sắt khoác chiếc áo của Lộ Đường Uyển đứng một lúc, cuối cùng cũng trông thấy Diệp Thanh Hân. Anh mặc trang phục trọng tài, quần áo ngắn tay kết hợp cùng giày thể thao.

“Thầy Diệp!” Thấy anh bước qua, đám nữ sinh dồn dập chào hỏi. Diệp Thanh Hân vẫy vẫy tay với mọi người rồi tiến vào trong sân.

Bạch Sắt ngơ ngác nhìn Diệp Thanh Hân trong bộ dáng lạ lẫm. Ngay lúc này đây, trang phục thể thao so với chiếc áo sơ mi trắng và quần tây thường ngày thì trông Diệp Thanh Hân trẻ thêm được vài tuổi, chỉ trông như khoảng mười tám mười chín là cùng, không phải là giáo viên của bọn họ.

Bạch Sắt nghe đám nữ sinh phía sau xôn xao bàn tán:

“Thầy Diệp mặc kiểu trang phục này trông thật soái!”

“Thầy Diệp vốn đã rất đẹp trai rồi, hiểu chưa?”

“Nếu bình tĩnh lại mà xem xét, Thầy Diệp không được coi là quá xuất chúng, thế nhưng khí chất của thầy thu hút rất rất rất nhiều người...”

Bạch Sắt đột nhiên có cảm giác hơi hơi kiêu ngạo, nói thầm trong lòng: Thứ mà các cậu nhìn thấy và bình luận chỉ là vẻ ngoài của thầy Diệp, cùng lắm thêm vào hai chữ ‘tài hoa’. Thật ra anh còn rất đáng yêu, dịu dàng. Anh rất hài hước, đầy nam tính, quân tử, tốt bụng ... những đức tính đó các cậu làm sao biết được?”

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Đợi Chờ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9

Diễn tiến trận bóng rổ thế nào, điểm số ra sao, Bạch Sắt không nhớ rõ. Trên thực tế, tuy rằng cô ngồi ở vị trí cao nhất hàng đầu nhưng ánh mắt chỉ đi động theo phương hướng di chuyển của trọng tài. Mãi cho đến khi trọng tài thổi còi kết thúc trận đấu, cô mới tỉnh trí, liếc mắt nhìn tỉ số, lớp cô thắng.

Đám cổ động viên nữ gào thét hoan hô, vỗ tay vang dội, chạy đi lấy nước cho mấy bạn trai trong đội bóng. Mặc kệ là thắng hay thua, trận bóng này đã đốt cháy mọi nồng nhiệt của tuổi trẻ, tất cả những bạn nam đều là anh hùng trong lòng các bạn cùng trường.

“Thầy Diệp, thầy uống nước ạ!” Bạch Sắt ngay lập tức vọt đến bên cạnh Diệp Thanh Hân, cầm chai nước đưa cho anh, thành công dẹp mọi âm mưu của các nữ sinh khác cũng muốn đưa nước cho anh.

Diệp Thanh Hân nhận lấy một cách rất tự nhiên: “Cảm ơn!”

Diệp Thanh Hân uống ừng ực hết nửa chai, đóng nắp chai sau đó quay sang Bạch Sắt nở nụ cười. Cả người anh mồ hôi nhễ nhại, nhưng chẳng phải là mùi mồ hôi giống mấy cậu nam sinh kia mà trái lại là một mùi hương nhân nhát, khoan khoái dễ chịu.

Bạch Sắt: “Thầy Diệp, em chưa nghe thầy nói thầy còn biết chơi bóng rổ nữa ...” Nhìn bộ dáng thư sinh thường ngày của Diệp Thanh Hân rất khó tưởng tượng ra cũng có lúc anh có mặt cuồng nhiệt như vậy.

“Sao??? Tương phản rất lớn ư?” Diệp Thanh Hân cong môi, lắm bẻm: “Còn không phải là do cô Ưông, mẹ của tôi à. Nói với tôi trọng tài không đủ nên kéo tôi nhập cuộc.”

“Vâng, tuy tương phản cực lớn nhưng hoàn toàn không hề tổn hại hình tượng vĩ đại trong lòng bọn em!” Bạch Sắt cười cười, “Chỉ là không thể đặt bộ dáng của một người chơi thể thao lên người thầy mà thôi ...”

Lộ Từ Uyển quét mắt nhìn xung quanh mấy lần, rốt cục mới tìm được bóng người Bạch Sắt. Cô đang khoác chiếc áo của cậu ta, lại đang cùng Diệp Thanh Hân trò chuyện, gương mặt nhỏ nhắn đầy sự sung sướng cùng nụ cười chết người.

Lộ Từ Uyển rào bước đến, vỗ lên bả vai Bạch Sắt một cái, thờ hờn hờn: “Có nước không?”

Bạch Sắt gạt mình, không tự chủ dịch sang một bên, nhờ có Diệp Thanh Hân đỡ cô mới vững bước chân. Cô quay đầu nhìn Lộ Từ Uyển cau mày lên tiếng: “Nước tớ đã đưa cho thầy Diệp uống.”

“Vậy tớ khát thì làm sao?” Lộ Từ Uyển chất vấn, ngữ khí cực kỳ trẻ con. Vừa rồi cậu ta vô tình nhìn Bạch Sắt mấy lần, phát hiện tuy Bạch Sắt chăm chú theo dõi trận đấu nhưng tiêu điểm không phải nằm trên người cậu ta, đột nhiên cậu ta có một cảm giác thất bại.

Một nhân vật nổi tiếng như Lộ Từ Uyển lại không có nước uống sao? Bạch Sắt nghi ngờ đưa mắt nhìn xung quanh, thoáng thấy trên tay Vu Hiểu Lộ cầm chai nước, đôi mắt hướng về phía của cô. Bạch Sắt tuy chẳng có ý gì với Lộ Từ Uyển nhưng cô không thể không phủ nhận tự trong đáy lòng cô đang rất hài lòng ...

“Kìa, bên kia còn nước đó!” Bạch Sắt tốt bụng ‘chỉ điểm’ cho Lộ Từ Uyển, có điều ... cô không chỉ về hướng của Vu Hiểu Lộ mà chỉ sang thùng nước khoáng đặt phía một bên sân.

Lộ Từ Uyển tức giận: “Bạch Sắt, cậu quá vô trách nhiệm! Rõ ràng cậu phụ trách hậu cần cho tớ, tại sao không cầm nước cho tớ?”

“Ai đồng ý phụ trách hậu cần cho cậu?” Bạch Sắt đáp trả.

Lộ Từ Uyển ngữ khí hung hờn: “Cậu cầm quần áo của tớ, không phải đã đồng ý rồi ư?”

‘Đó là vì tớ cũng rất lạnh’ ... Bạch Sắt nói thầm. Tuy nhiên cô không muốn tính toán với cậu ta, dù gì bây giờ cậu ta cũng là ‘công thần’: “Được rồi! Được rồi! Tớ đi lấy nước chứ?”

Chờ đến khi Bạch Sắt mang chai nước trở về thì Diệp Thanh Hân đã đi khỏi, chỉ còn mình Lộ Từ Uyển đứng một mình. Bạch Sắt có chút mất mát, cô từng nắm đưa chai nước cho Lộ Từ Uyển, bụng rủa thầm cậu ta.

“Này ... cậu thấy tớ chơi bóng hay không?” Lộ Từ Uyển đặt câu hỏi.

“Cũng bình thường!” Bạch Sát đưa mắt tìm bóng dáng Diệp Thanh Hân, trả lời qua loa.

Lộ Tử Uyển không phục: “Hôm nay tớ ghi hai mươi điểm đó!”

Bạch Sát lườm một cái: “Cậu cảm thấy thỏa mãn là được, hỏi tớ làm gì?”

“...” Lộ Tử Uyển muốn lên cơn nhồi máu cơ tim ... cô nàng này thực sự ... không nể mặt mũi.

Uống mấy ngụm nước, tâm trạng phục hồi, Lộ Tử Uyển tiếp tục tìm đề tài tán gẫu với Bạch Sát: “Cậu xem, cả người cậu chẳng tìm được mấy lạng thịt, trời hơi trở gió một chút là cảm mạo. Cậu phải vận động nhiều một chút ... Nếu không, tớ dạy cậu chơi bóng rổ nhé!”

Bạch Sát vội vàng lắc đầu: “Tớ không muốn theo cậu học bóng rổ?”

Lộ Tử Uyển nghiêm mặt: “Trời, người muốn được tớ dạy chơi bóng xếp hàng dài từ đây cho ra đến cổng trường. Tại sao cậu không chịu học?”

“Muốn học, tớ sẽ học cùng Diệp Phong. Cậu chơi không tốt bằng cậu ta!” Bạch Sát tìm đại một cái cớ.

Diệp Phong, lớp 11A3, cao 1m83, là Đội trưởng đội bóng rổ của trường. Cô và Diệp Phong tuy không quen biết, cũng chưa từng nói với nhau câu nào, nhưng ở trường không ai không biết anh ta.

“Cậu ...! Diệp Phong đánh hay thì sao chứ? Chẳng phải A3 hôm nay vẫn thua chúng ta sao?” Lộ Tử Uyển nghiêng răng nghiêng lợi.

Bạch Sát mới vỡ lẽ ... thì ra hôm nay lớp bọn họ đánh bại lớp A3. Nói thật, Diệp Phong có ở trong trận đấu này hay không cô vốn dĩ không để ý. Nhưng nhìn vẻ mặt khó chịu của Lộ Tử Uyển, Bạch Sát cảm thấy hả giận: “Diệp Phong cao hơn cậu, đẹp trai hơn cậu, chơi hay hơn cậu. Mọi người đều gọi cậu ấy là Lưu Xuyên Phong*.”

(*Lưu Xuyên Phong - nhân vật Rukawa trong truyện Slam Dunk - Cao Thủ Bóng Rổ)

Vừa dứt lời, Lộ Tử Uyển lạnh mặt, ném mạnh chai nước khoáng xuống đất, sải bước hướng về khu vực lớp A3, lớn tiếng gào lên: “Diệp Phong, mau ra đây! Một đấu một dám không?”

Cả lớp A3 quay sang nhìn Lộ Tử Uyển, mờ mịt không hiểu chuyện gì.

“Chết mất! Cậu ăn no rửng mỡ à!” Bạch Sát chạy đến kéo cánh tay Lộ Tử Uyển lùi về, ngượng ngùng giải thích: “Không có chuyện gì, không có chuyện gì. Lộ Tử Uyển đến giờ uống thuốc rồi ...”

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Dị Chờ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10

ừ sau trận bóng rổ lần đó, Bạch Sát và Lộ Tử Uyển tuy rằng thi thoảng vẫn cãi nhau, nhưng quan hệ của hai người thân thiết thêm được ít nhiều. Mỗi quan hệ giữa Bạch Sát và các bạn nam trong lớp cũng tiến thêm một bước dài. Chỉ có điều khi những cậu nam sinh này chào hỏi Bạch Sát, vẻ mặt của bọn họ nhìn sơ thì thấy bình thường, nhưng Bạch Sát luôn cảm thấy kỳ lạ, tựa hồ như bọn họ đang cố nén cười.

Bạch Sát dần dần khôi phục lại tính cách hoạt bát, thân thiện của ngày xưa. Tan học không còn chờ người ngồi một chỗ mà cùng các bạn nói chuyện phiếm. Thế nhưng đối tượng trong những cuộc thảo luận hay tán chuyện đều là nam sinh, điều này khiến đám con gái càng không ưa Bạch Sát. Bạch Sát cũng chẳng thêm để ý. Chuyện cô bị đối xử lạnh nhạt, cô quen quá rồi.

Bạch Sát vốn dĩ nghĩ mình đã có thể xoa dịu được nỗi đau ly hôn của ba mẹ, vậy mà ngay lúc này đây lại phát sinh một chuyện khác, khiến cô một lần nữa như rơi xuống vực sâu.

Ba cô, lại tái hôn.

Biết được tin, cả ngày Bạch Sát không nói tiếng nào, tâm trạng nặng nề. Suốt một ngày, Bạch Sát chỉ nằm nhòai người trên bàn học.

“Này ... Bạch Sát ... Sao vậy?” Lộ Tử Uyển đi tới, rõ ràng là rất quan tâm, nhưng ngữ khí làm bộ như chỉ tình cờ thăm hỏi.

Bạch Sát không nhúc nhích, cũng chẳng ngăn đầu.

Lộ Tử Uyển ngồi xuống bên cạnh cô, trầm ngâm một lúc: “Này ... tớ không chọc cậu chứ?”

Bạch Sắt buồn bã lên tiếng: “Để tớ yên tĩnh một chút!”

Lộ Tử Uyển cau mày, quay về phía sau hỏi Trình Vũ Tường: “Tình huống thế nào? Hôm nay đứa nào chọc cậu ấy?”

Trình Vũ Tường khoát khoát tay: “Không biết!” Rồi thấp giọng nháy mắt: “Hi hi, chắc là trúng đạn ... mỗi tháng mấy ngày đó thôi ... Cậu hiểu mà!”

Lộ Tử Uyển hiểu ra, cậu ta quay sang Bạch Sắt: “Vậy ... tớ ... tớ mua cho cậu ly trà sữa nóng được không?”

Rốt cục Bạch Sắt cũng ngẩng đầu, nét mặt không giấu được sự mệt mỏi, tiêu tụy: “Coi như tớ xin cậu. Đừng nói chuyện với tớ, tớ chỉ muốn yên tĩnh!”
Đứng một chút: “Cũng đừng hỏi tớ yên tĩnh là ài!”

Diệp Thanh Hân vừa uống nước vừa bước vào lớp, nghe câu này anh nuốt chút nữa phun nước ra ngoài. Anh quay đầu tìm kiếm nơi phát ra âm thanh quen thuộc, anh thấy Bạch Sắt hình như ... tâm trạng rất tệ, nụ cười trên khóe môi dần dần tắt ngấm.

Trong tiết học Bạch Sắt chẳng có chút sinh khí, cho dù đó là tiết học của Diệp Thanh Hân. Cô như mất hết sức lực, vẻ mặt lo âu.

*

Tan học.

Com cũng không muốn ăn, cúi gằm đầu, Bạch Sắt lại nằm nhoài trên bàn.

“Bạch Sắt! Em sao vậy?” Giọng nói trầm ấm của Diệp Thanh Hân vang lên trên đỉnh đầu cô.

Bạch Sắt ngồi thẳng người, phát hiện Diệp Thanh Hân đang cúi đầu nhìn thẳng vào mắt cô. Khoảng cách của hai người rất gần. Trái tim băng giá của Bạch Sắt được sự ấm áp của Diệp Thanh Hân vây lấy, tựa như tìm được ngọn lửa trong ngày tuyết lạnh, “Thầy Diệp ...”

“Đi! Tôi mời em ăn com!” Diệp Thanh Hân mỉm cười.

Bạch Sắt không có khẩu vị nhưng cô lại không kháng cự được sự dụ dỗ của Diệp Thanh Hân, cuối cùng lặng lẽ gật đầu.

Hai người vào một quán café cách trường không xa. Diệp Thanh Hân gọi một phần beefsteak, Bạch Sắt gọi phần cháo thịt, miễn cưỡng nuốt vào trong miệng.

Đùng xong bữa trưa, Diệp Thanh Hân mới hỏi: “Hôm nay tâm trạng của em không tốt ư?”

“Là chuyện gia đình em. Thầy muốn nghe không?” Bạch Sắt thăm dò.

Diệp Thanh Hân nghiêm túc gật đầu: “Dĩ nhiên. Em có việc gì không vui cứ nói ra. Cho dù tôi không thể giúp được em, nhưng nói ra, trong lòng em cũng dễ chịu hơn.”

Chiếc máy hát một khi đã phát, là phát liên tu bất tận.

Bạch Sắt kể lại chuyện từ khi còn bé, cô nói khi ấy ba cô yêu cô đến mức nào, mỗi ngày tan việc trở về, câu đầu tiên ông nói đều là: Ba lạnh run rồi đây ... Mau mau đến cho ba ôm một cái!

Có những hôm ba cô tặng ca về rất khuya, trễ đến mức Bạch Sắt đã lên giường ngủ, ông vẫn đến bên cạnh giường cô, muốn tận mắt ngắm cô con gái yêu một cái.

Nhưng từ sau ngày ba mẹ ly hôn, mỗi tháng Bạch Sắt chỉ được gặp ba một ngày. Cô biết ba cô vẫn rất yêu cô, mỗi lần gặp cô đều nói cười cực kỳ vui vẻ, mua cho cô nhiều quà bánh, đưa cô đi ăn những món cô thích nhất, dẫn cô đi xem những bộ phim cô mê nhất.

Vậy mà ... bây giờ ba lại tái hôn. Ba sẽ có một gia đình mới. Bạch Sắt vô thức lo sợ, cô sợ mình sẽ không còn là đứa con gái yêu thương nhất trong lòng ba, sẽ trở thành một kẻ dư thừa.

Nghe Bạch Sắt kể xong, Diệp Thanh Hân không có lấy một tiếng thở dài, vẻ mặt anh khá nghiêm túc, cũng chẳng có chút buồn phiền.

Một lúc lâu sau, anh mỉm mỉm môi, nhìn thẳng vào cặp mắt của đen láy của Bạch Sắt, “Bạch Sắt ... tôi thật sự rất hâm mộ em!” Nhìn gương mặt mơ hồ của cô, anh chậm rãi giải thích: “Ba của tôi, cũng rất yêu tôi ... Thế nhưng, năm năm trước ông đã qua đời!”

“Em xem một tháng em vẫn còn có thể gặp được ba mình một lần; còn tôi, vĩnh viễn không nhìn thấy mặt ba mình nữa. Vì vậy, tôi thật sự ao ước được như em.

“Tôi còn nhớ ba tôi rất nghiêm khắc với mình. Ông ấy nói dạy con trai phải nghiêm khắc, có con gái thì dễ yêu thương. Lúc ấy, tôi còn nghĩ giá mình là con gái thì tốt quá. Bây giờ tôi hiểu ra được, ông ấy nghiêm khắc chỉ vì muốn tốt cho tôi.

Tất cả ba mẹ trên đời này đều yêu con mình. Điểm này em đừng bao giờ hoài nghi.

Ba em mãi mãi yêu thương em.

Ba mẹ em ly hôn, rồi tái hôn, đó là sự lựa chọn của bọn họ. Phận làm con, chúng ta chỉ cần mong cho bọn họ được hạnh phúc là đủ. Có đúng không?”

...

Diệp Thanh Hân và Bạch Sắt hàn huyên rất lâu. Bạch Sắt từ một cô gái đang khóc nức nở, viền mắt đỏ hoe, rốt cục cũng có thể nín khóc và nở nụ cười.

Diệp Thanh Hân đứng dậy thanh toán, khi đi ngang qua người Bạch Sắt anh đưa tay nhẹ nhàng xoa lên mái tóc cô, tựa như an ủi. Bàn tay anh rất lớn nhưng rất ôn nhu khiến lòng người này sinh ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Đợi Chờ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Trên đường về trường, tâm tình Bạch Sắt đã tốt lên rất nhiều, có điều ... cô vẫn duy trì im lặng.

Diệp Thanh Hân suy nghĩ một chút, rồi nói: “Bạch Sắt, muốn nghe chuyện cười không?”

“Được ạ!”

“Năm thứ ba đại học, có một lần mẹ tôi ốm phải nhập viện. Tôi ở trong bệnh viện chăm sóc mẹ, tôi không lên lớp. Từ bệnh viện quay về tôi ngẫm nghĩ sẽ viết một lá đơn xin phép, ngày mai sẽ đưa cho trợ giảng. Kết quả, về đến ký túc, phát hiện đám bạn cũng không đi học mà ngồi đánh bài. Tôi liền hỏi bọn họ: Các cậu tìm lý do gì có thể không đi học? Bọn họ mồm năm miệng mười trả lời: Cha tớ ốm; Mẹ tớ bệnh; Ông nội nhập viện, bà nội nhập viện ... Lúc ấy tôi ngay lập tức hôn mê.”

“Ha ha ha!” Bạch Sắt cười lớn.

Diệp Thanh Hân nhìn cô một cái, mỉm cười: “Được rồi! Bây giờ đến lượt em kể chuyện cười cho tôi.”

“A??? ...” Bạch Sắt nghĩ mãi, sau đó mới lên tiếng: “Vậy ... em kể chuyện xảy ra thầy giáo trong trường mình được không?”

“Được!”

“Thầy Diệp biết không, thầy dạy Toán lớp chúng ta là thầy Trương, bọn em hay gọi thầy là Lão Trương. Thầy là một người cực kỳ hài hước. Câu cửa miệng của thầy là: ‘Tôi nói các em’. Bọn em từng ngồi tĩnh, một tiết của thầy có thể nói câu này 205 lần!”

“Ha ha ha!” Diệp Thanh Hân không giấu nụ cười, lúm đồng tiền trên gương mặt của anh lại càng đậm: “Còn nữa không?”

“Mỗi lần giải phương trình, Lão Trương cũng sẽ gào lên: Tôi nói các em! Mau tìm mau tìm! Tôi muốn nó ‘biến hình’!”

Còn có một lần, lão Trương phê bình một bạn học: Người ta thi 149, cậu thi 99, lần này là cách biệt 59 điểm đó!”

(*Chỗ này thầy Trương có tính tính sai, vì thầy là người hài hước nhé!)

Đúng rồi, lão Trương còn có một câu cửa miệng: Tôi nói các em, tôi dám đảm bảo, phần này chắc chắn sẽ thi!”

“...”

Bạch Sắt kể chuyện khiến Diệp Thanh Hân cười đến mức không đứng dậy nổi.

“Hay như vậy sao?” Bạch Sắt nghi ngờ.

Diệp Thanh Hân cố nín cười, trịnh trọng gật đầu: “Thầy Trương thì ra còn có mặt hài hước thế ư? Thật ra thì thầy ấy ở đối diện nhà tôi ...”

Bạch Sắt suy nghĩ: “Thầy Diệp, thầy sẽ không ‘đem bán’ em chứ?”

“Ha ha ha Tôi đảm bảo là một gián điệp xuất sắc!” Diệp Thanh Hân trả lời.

Bạch Sắt vẫn chưa yên lòng, trừng mắt nhìn: “Thầy Diệp, vậy thầy phải kể một câu chuyện cười về giáo viên chứ. Coi như chúng ta đều có bí mật trao đổi.”

Diệp Thanh Hân suy nghĩ một chút: “Được! Để tôi nghĩ nhé! Lâu lắm rồi, khi tôi còn học ở Tứ Trung, thầy Cao vẫn chưa làm hiệu trưởng của trường. Trong một buổi lễ tổng kết, thầy không nhìn kỹ lại mà trực tiếp đọc lớn: Tiết mục kế tiếp, hợp xướng: ‘Chúng ta một nhà đều là người’.

Bài hát đó phải tên là ‘Chúng ta đều là người một nhà’ mới đúng. Dưới khán đài được một trận cười no nê.

“Ha ha ha!” Bạch Sát cười chảy nước mắt: “Hiệu trưởng Cao thật sự rất khôi hài ạ! Khai giảng thầy động viên chúng em: Các bạn học, các em phải rõ một chuyện, học tập là vì các em, không phải vì tôi. Ở Tứ Trung, thứ gì tôi không có chứ? Tiền tài? Địa vị. Ngay lập tức đám học sinh tiếp lời: Phụ nữ ạ

Hiệu trưởng Cao đứng trên bục mà sắc mặt tái nhợt”

“Ha ha ha!!!!”

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Dị Chờ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12

Về đến lớp, Bạch Sát tâm trạng từ u ám đã vui vẻ trở lại.

Chuông vào lớp reo lên, vừa vặn là tiết học toán của Lão Trương. Vừa rồi hai người kể nhiều ‘sự tích’ về thầy Trương nên giờ khắc này Bạch Sát trông thấy thầy lại không nhịn được cười.

“Tôi nói các em, tôi đã ra bài tập, các em có thời gian mấy ngày, mọi người đều làm được bài cả rồi chứ? Vậy tôi mời một bạn đọc đáp án.” Thầy Trương vừa nói, vừa cúi đầu dò danh sách.

Đột nhiên Bạch Sát nghe thấy tiếng thét kinh hãi nho nhỏ của người bên cạnh, cô nghiêng đầu nhìn, thì ra là Thường Viện Viện, cô bạn cùng bàn. Cô ta lo lắng nhìn bài tập trống không trong vở ... thì ra cô ta quên làm bài tập.

“Thường Viện Viện!” Lão Trương đọc tên của Thường Viện Viện.

Bạch Sát nhanh tay lấy vở bài tập đã làm hoàn chỉnh của mình đẩy sang trước mặt thường Viện Viện. Về mặt, ánh mắt của cô ta nghi ngờ không thôi, nhưng vẫn nhìn vào đáp án của Bạch Sát, đọc lớn.

Nghe kết quả của cô ta, lão Trương hài lòng gật đầu: “Tôi nói các em, bạn Thường Viện Viện ‘đối phó’ rất tốt, cực tốt! Còn các bạn đối phó thế nào rồi?”

...

Sau đó, Lão Trương tiếp tục giảng bài mới, cả lớp chú ý lắng nghe. Bạch Sát cảm giác tay phải của cô bị đụng nhẹ một cái. Cô lại nghiêng đầu, liếc thấy trên vở bài tập của Thường Viện Viện viết hai chữ cực lớn: Cảm ơn!

Tan học, Bạch Sát và Thường Viện Viện sống đôi ra khỏi lớp, vô thức cùng nhau nói chuyện. Tuy hai người ngồi cạnh nhau đã hai năm, nhưng là lần đầu tiên tán gẫu. Nội dung mà đám con gái đưa nào cũng thích, đó chính là: đồ ngọt. Bạch Sát chia sẻ mấy cửa tiệm bán bánh rất ngon, còn Thường Viện Viện nhiệt liệt đề cử mấy tiệm kem trên cả tuyệt vời. Hai người cùng thích ăn đồ ngọt, quả thực hận không quen biết nhau sớm hơn.

Cuối cùng, Thường Viện Viện lên tiếng: “Bạch Sát, trước đây tớ không nói chuyện với cậu, cậu cũng đừng trách tớ. Bởi vì trước đây tớ cũng đã từng thử nói chuyện với cậu nhưng cậu chẳng thèm để ý, suốt ngày chỉ bày ra một bộ dạng bỏ mặc trần gian. ... Chỉ là ... Học kỳ này cậu thay đổi rất lớn.”

Bạch Sát cười cười: “Ừm. Trước đây là do xuất phát từ tớ, tớ không trách cậu.”

“Đúng rồi, có một chuyện tớ nhắc cậu một chút. Vu Hiểu Lộ rất ghét cậu, cậu ta thường hay nói xấu sau lưng cậu.” Thường Viện Viện do dự mở miệng nói.

Bạch Sát không quan tâm: “Kệ cậu ta, tớ cũng không vì thế mà mất đi mấy cân thịt.”

Thường Viện Viện nở nụ cười: “Mọi người thường nói cậu kiêu căng, tự cho mình thanh cao, mắc bệnh công chúa, lúc nào cũng như một con nhím xù lông. Tuy nhiên, ngày hôm nay tớ phát hiện cậu thật ra rất thân thiện.”

Thứ bảy này là đám cưới của ba Bạch Sát. Bạch Sát vốn dĩ rất chán ghét, không ngờ tới thứ sáu mẹ cô lại đến khuyên cô cùng đi dự hôn lễ với bà.

Bạch Sát cực kỳ kinh ngạc, tại sao mẹ không lưu tâm đến chuyện ba tái hôn?

Mẹ giải thích cho cô hiểu ... Thì ra ba mẹ cô kết hôn chỉ nhằm mục đích chính trị, ở với nhau nhiều năm như vậy nhưng đôi bên vẫn không có cảm giác. Bọn họ ly hôn đều là sự thuận ý của đôi bên, tuy là chia tay nhưng bọn họ vẫn là bạn bè.

Mẹ Bạch Sắt tâm sự những lời sâu kín: “Bạch Bạch, mẹ nói với con vì mẹ muốn chờ đến khi con lớn, con gặp được người mình yêu thích, bất luận thân phận người ấy thế nào, bối cảnh gia đình cậu ấy ra sao, mẹ đều không phản đối, chỉ cần người đó tốt với con là được.”

Bạch Sắt nức nở ôm chặt lấy mẹ: “Mẹ! Mẹ chỉ mới hơn bốn mươi tuổi, mẹ cũng nên đi tìm một người cho riêng mình đi thôi!”

“Tiểu nha đầu ngốc, nếu như cả ba và mẹ đều tái hôn thì con sẽ đáng thương biết bao!” Mẹ Bạch Sắt lắc đầu, “Chờ đến khi con lớn, có thể tìm được một người thay ba, thay mẹ chăm sóc con, có một gia đình riêng hạnh phúc, lúc ấy mẹ mới an lòng.”

Bạch Sắt cắn cắn môi, cô hy vọng mình có thể lớn thật nhanh.

Sau biến cố này, Bạch Sắt hoàn toàn bước khỏi tâm lý ám ảnh về chuyện ba mẹ mình ly hôn. Con người cô trở nên hoát bát hơn rất nhiều, các mối quan hệ bạn bè cũng nhiều hơn trước.

Thành tích học tập của Bạch Sắt thuộc loại khá giỏi, môn tiếng Anh thì đứng đầu lớp. Trước đây lúc nào cô cũng lạnh như băng không để ý đến ai, hiện tại tính cách của cô đỡ hơn trước rất nhiều nên có khá nhiều bạn học tới hỏi cô bài tập tiếng Anh, mỗi lần như vậy cô đều kiên nhẫn giảng giải. Dần dần, nữ sinh trong lớp không còn bài xích cô; dĩ nhiên trừ nhóm của Vu Hiểu Lộ, nhóm đó càng ngày càng coi cô là kẻ thù.

Mâu thuẫn này đương nhiên Bạch Sắt biết là xuất phát từ Lộ Tử Uyển. Bắt đầu từ học kỳ này quan hệ giữa Bạch Sắt và Lộ Tử Uyển đã không còn bình thường, đặc biệt thân thiết. Cứ rảnh một chút là Lộ Tử Uyển lại đi sang chỗ Bạch Sắt ngồi, lại còn viện cớ muốn thỉnh giáo tiếng Anh của Bạch Sắt.

Thường Viện Viện ngồi bên cạnh lắc lắc đầu: “Lộ Tử Uyển à Lộ Tử Uyên, nam sinh lấy cớ này còn hợp lý ... cậu đứng đầu lớp ... phải chăng nên tìm một lý do thích hợp hơn???”

Bạch Sắt đáp trả rất tự nhiên: “Viên Viên à ... Cậu nghĩ quá nhiều rồi, tớ và Lộ Tử Uyển là huynh đệ.”

Lộ Tử Uyển không có ý kiến, nhưng cảm giác cậu ta đã có thêm áp lực.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Dị Chờ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13

Tháng năm, tiết trời Bắc Kinh âm dần lên, không khí mùa xuân bao phủ. Trường học tổ chức các hoạt động du xuân. Đối với lớp 11 mà nói đây chính là kỳ du xuân cuối cùng của năm cấp ba, sang năm lớp 12 khẳng định không thể chơi được, nên mọi người ai nấy cũng cực kỳ hưng phấn. Địa điểm du xuân lần này là Hoàng Hoa Thủy, là một trong những cảnh quan vẫn còn ít du khách biết tới. Đối với người dân bản địa chắc chắn sẽ không tìm những địa danh nổi tiếng đến hít khí người chen chúc.

(*Một đoạn Trường Thành đi ngang qua khu vực thuộc quận Hoài Nhu, Bắc Kinh)

Lần du xuân này Bạch Sắt đã mong chờ từ lâu, nguyên nhân rất đơn giản: Diệp Thanh Hân cũng đi cùng. Sáng sớm hôm đó, cô thức thật sớm, vệ sinh cá nhân xong xuôi thì thay quần áo. Tối hôm qua cô đứng trước tủ quần áo chọn lựa lựa rồi mới đưa ra được quyết định hôm nay sẽ mặc một bộ đồ thể thao màu phấn hồng, một chiếc chụp tai cũng màu hồng, cả người tròn tròn trông rất đáng yêu.

Chỉ mất khoảng nửa tiếng là đến Hoàng Hoa Thủy. Đáng tiếc, Diệp Thanh Hân không ngồi cùng xe này. Bạch Sắt ngồi bên cạnh Thường Viện Viện.

Bạch Sắt có một đặc điểm, cho dù thế nào đi chăng nữa, lên xe là ngủ. Xe vừa chạy được khoảng vài phút, hai mí mắt của cô đã nhắm lại. Ý thức sau cùng của cô dừng ở đoạn có người rủ Thường Viện Viện chơi trò chơi giết người.

Không biết qua bao lâu, Bạch Sắt xoa xoa cằm cô, cảm giác cả người cô vừa rồi dựa hẳn lên bả vai của Thường Viện Viện. Cô mơ mơ màng màng hỏi: “Đến đâu rồi?”

“Còn chưa tới!”

Trời ơi! Đây là giọng con trai mà!

Bạch Sắt a lên một tiếng, ngẩng đầu nhìn. Gương mặt Lộ Tử Uyển không biến sắc ngồi sát bên cô. Nghĩ đến tư thế ám muội khi này đã duy trì không biết bao lâu, Bạch Sắt cảm thấy rất tức giận.

“Tại sao cậu ở đây? Thường Viện Viện đâu?” Bạch Sắt chất vấn.

“Ồ đằng sau chơi trò giết người!” Lộ Từ Uyển hỏi hốt trả lời, bổ sung thêm: “Chính cậu dựa vào đó!”

Bạch Sát oán hận: “Vậy cậu phải đẩy tớ ra chứ!”

Lộ Từ Uyển nheo mắt: “Bạch Sát à Bạch Sát, cậu dựa vào đó đến mức cánh tay tớ tê rần rần, vậy mà bây giờ còn đổ lỗi cho tớ?”

Hừm! Bạch Sát không thèm cảm kích, lườm Lộ Từ Uyển một cái, xoay mặt sang hướng khác.

Lộ Từ Uyển đột nhiên nói câu vô cớ, cậu ta đưa tay vò loạn xạ đầu Bạch Sát.

“Này Này cậu dừng tay lại!” Bạch Sát gầm gừ, nhưng không dám to tiếng sợ các bạn khác nghe thấy, chỉ cố gắng dùng sức gạt tay Lộ Từ Uyển ra. Nhưng sức con gái sao bằng con trai, đầu Bạch Sát mau chóng loạn xạ như tổ chim, mà hai tay của cô cũng bị Lộ Từ Uyển nắm chặt phía sau lưng, không thể nhúc nhích.

Lúc này, gương mặt Lộ Từ Uyển kẻ khía sát Bạch Sát, đôi mắt cậu ta sáng lấp lánh, mắt đối mắt với cặp mắt mơ ngủ của Bạch Sát. Đáy mắt cậu ta phảng phất tia mèo vờn chuột, bầu khí trở nên nguy hiểm, đôi môi hồng của cậu ta từ từ tới gần.

Hai người giằng co mấy giây, Bạch Sát bỗng nhiên ‘oa’ lên một tiếng.

Lộ Từ Uyển sợ hãi, buông tay: “Đừng khóc, đừng khóc.”

Nhưng Bạch Sát càng nức nở, không có tiếng động nhưng hai vai run rẩy. Lộ Từ Uyển lúng túng: “Này .. tớ xin lỗi được chưa?”

“Bạch Sát ... Tớ sai rồi ...”

“Mang lược không? Tớ giúp cậu chải đầu?”

“...”

Một lúc sau, Bạch Sát cũng nín khóc, dần mặt Lộ Từ Uyển: “Lộ Từ Uyển, tớ cảnh cáo cậu, ngày hôm nay đừng để tớ trông thấy cậu!”

*

Khi Diệp Thanh Hân gặp được Bạch Sát thì cả nhóm học sinh đã leo lên được Hoàng Hoa Thủy Trường Thành. Nhóm học sinh tùm nập năm tụm ba cùng nhau chia sẻ đồ ăn. Diệp Thanh Hân chỉ cần ngó sơ vài vòng cũng có thể dễ dàng tìm thấy được Bạch Sát.

Hôm nay cô mặc bộ đồ thể thao trẻ trung, mái tóc bị gió thổi tung, bàn tay đang xoa xoa eo, thở hổn hển. Anh nhìn kỹ một chút chợt phát hiện hai mắt cô hồng hồng, cánh mũi cũng ửng đỏ, rõ ràng là vừa mới khóc.

Diệp Thanh Hân khẽ cau mày: Tiểu nha đầu này lại làm sao rồi.

Bạch Sát cũng đã trông thấy Diệp Thanh Hân. Hôm nay anh cũng diện bộ đồ thể thao, đầu đội mũ lưỡi trai, nhìn qua không khác mấy cậu nam sinh là bao. Tuy nhiên nếu quan sát kỹ sẽ biết giữa anh và bọn họ khác nhau rất lớn, đó chính là khí chất. Thầy Diệp trầm tĩnh, nho nhã, chẳng như mấy cậu con trai gào thét ầm ĩ, hi mũi chưa sạch.

Bạch Sát khịt khịt mũi, tiến tới chào hỏi Diệp Thanh Hân, giọng của cô khàn khàn: “Thầy Diệp ...”

“Bạch Sát, sao mỗi lần gặp em, em đều giống như một con thỏ oan ức thế này?” Diệp Thanh Hân nhìn cô, “Xảy ra chuyện gì?”

“Vừa rồi ... Quá nguy hiểm!” Bạch Sát nói qua loa. Nguy hiểm chứ còn gì ... thiếu chút nữa cô mất đi nụ hôn đầu.

“À! Chỗ cầu treo đó sao? Sợ rồi ư?” Diệp Thanh Hân hỏi lại.

“Mấy bạn nam cứ cố ý đứng đưa ở đó, cầu treo sẽ không đứt chứ?” Bạch Sát uyển chuyển nói theo ý Diệp Thanh Hân, không trả lời ‘nguy hiểm’ vừa rồi của cô là gì. Chuyện về Lộ Từ Uyển cô không muốn Diệp Thanh Hân biết.

Diệp Thanh Hân khẽ cau mày: “Ừ! Chuyện đó rất nguy hiểm! Tôi sẽ đi báo lại!”

Bạch Sát: “...”

Sau đó, Bạch Sát lấy trong balo phần sandwich mình đã chuẩn bị cho bữa trưa, đưa cho Diệp Thanh Hân một phần: “Thầy Diệp, thầy ném thử đi ạ! Do chính tay em làm đó!”

Sandwich là tối qua cô học mẹ làm. Cá ngừ, chân giò hun khói, rau, mỗi thứ một lớp. Cô làm hai phần, rõ ràng vượt quá sức ăn của cô, mẹ cô thăm dò: “Bạch Bạch, một phần sandwich kia con chuẩn bị cho ai? Bạn nam? Hay bạn nữ?”

“Mẹ nghĩ gì thế!” Bạch Sát thăm thò: “Là giáo viên!”

“À! Giáo viên!” Mẹ Bạch Sắt yên tâm hơn hẳn: “Tôn sư trọng đạo thế là rất tốt.”

Lần nào đi họp phụ huynh mẹ Bạch Sắt đều gặp cô giáo, ngoại trừ thầy Trương dạy toán, nhưng thầy đã trên năm mươi. Bà nào có biết còn tồn tại một thầy giáo như Diệp Thanh Hân.

“Em làm? Em có thể làm được ư! Cảm ơn!” Diệp Thanh Hân nhận lấy, rồi cũng mở ba lô của mình, bày đồ ăn trên thảm ngồi. Ngoại trừ một phần hamburger và một chai nước, còn lại đều là đồ ăn vặt: hạt dưa, đậu phộng da cá, hạt hạnh đào, hạt dẻ ... không thiếu món nào.

Nhìn Diệp Thanh Hân lấy ra từng thứ từng thứ, Bạch Sắt âm thầm gào thét: Trùng hợp thế sao! Đều là món ăn cô thích nhất! Cô thích nhất là các loại hạt nhưng vì leo núi nên không dám mang nhiều đồ ăn, chỉ mang theo bữa trưa!

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Đợi Chờ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14

“Bạch Sắt, cậu ở đây à!” Thường Viện Viện chạy đến vừa vặn chứng kiến ‘cửa hàng các loại hạt’ của Diệp Thanh Hân, cô ta nở nụ cười nịnh nọt, “Thầy Diệp, người nhìn thấy có phải cũng có phần không ạ?”

“Dĩ nhiên!” Diệp Thanh Hân mỉm cười gật đầu: “Đừng khách sáo!”

Ngoại trừ Thường Viện Viện, còn có một vài bạn học cũng đi về phía Bạch Sắt nhập hội, vừa ăn vừa nói cười vui vẻ.

Diệp Thanh Hân ăn hết phần sandwich và phần hamburger của mình, anh uống cạn chai nước, cũng không ăn mấy món kia. Đồ ăn vặt của anh đã nằm gọn trong bụng đám học sinh.

Bạch Sắt ngồi gần Diệp Thanh Hân nhất, luôn tay cắn hạt dưa, không ngừng nghỉ. Diệp Thanh Hân cười cười bóc một nắm hạt dưa đưa đến trước mặt Bạch Sắt: “Bạch Sắt! Em gấp gì chứ!!! Đâu ai dành ăn với em!”

Hình như tất cả mọi người không ai chú ý đến chuyện: Diệp Thanh Hân không ăn một hạt. Nếu không thích ăn, anh mang theo nhiều như vậy làm gì?

Cùng mọi người ăn uống uống, Bạch Sắt dần quên đi cục tức vừa rồi, gương mặt lộ ra nụ cười ngọt ngào.

Lộ Từ Uyển đương nhiên thức thời biết mình hôm nay phạm sai lầm lớn, tự động không dám xuất hiện trước mặt Bạch Sắt.

Khi quay về, cô chủ nhiệm lớp lên tiếng cảnh cáo không cho đùa giỡn trên cầu, câu này của cô giáo khiến Bạch Sắt toát mồ hôi.

Bạch Sắt sóng đôi cùng Diệp Thanh Hân, đương nhiên còn có Thường Viện Viện và các bạn học khác.

Đến đoạn cầu treo, Diệp Thanh Hân nói với Bạch Sắt: “Em đi trước. Tôi ở ngay đằng sau em.”

Bạch Sắt gật đầu.

Đi đến đoạn cầu treo, bởi vì nhiều người nên cầu treo thỉnh thoảng lắc lư. Mỗi khi cầu treo rung rinh, Bạch Sắt cảm nhận được Diệp Thanh Hân đều nhẹ nhàng đưa tay đỡ lấy bờ vai cô. Ngay thời khắc đó, mọi sợ hãi trong lòng sớm đã được niềm hạnh phúc lấp đầy.

Chỉ đáng tiếc, Diệp Thanh Hân cũng không về cùng xe với cô.

Ngồi trên xe, Bạch Sắt lại buồn ngủ. Thường Viện Viện đột nhiên hỏi cô: “Bạch Sắt cậu và thầy Diệp có họ hàng không?”

Bạch Sắt nghe hai từ ‘Thầy Diệp’ đột nhiên tỉnh táo hẳn, lập tức hỏi lại: “Họ hàng gì?”

“Thầy Diệp đối tốt với cậu đến mức tớ cũng phải ghen tị!” Thường Viện Viện đáp lời: “Cậu xem ... Khi đi học, thầy rất thích gọi tên cậu, hầu như tiết nào cũng đều có tiếng nói của cậu. Vừa rồi khi ăn hạt dưa, thầy còn lấy giúp cậu. Hơn nữa ... Cậu có phát hiện không, âm điệu của cậu và thầy Diệp khi nói tiếng Anh đều giống nhau như đúc, tựa như học chung một thầy. Có phải thầy ấy lên lút bỏ túc thêm cho cậu không?”

“Cậu nghĩ nhiều quá rồi! Giọng đọc tiếng Anh của tớ từ trước đến nay đều như vậy!” Bạch Sắt lẩm bẩm, “Đều không phải học theo đài BBC sao? Thầy Diệp chưa từng kèm riêng cho tớ!”

“Tớ lại cứ cảm giác như hai người có quen!”

“Cậu thôi đi!” Bạch Sắt ngoài thì mạnh miệng, nhưng tâm thì ngọt ngào.

Chương 15

Nháy mắt đã đến tháng sáu.

Sau chuyến dã ngoại đến Hoàng Hoa Thùng, Bạch Sắt mấy tuần liền không thèm ngo ngàng đến Lộ Tử Uyển, mà tính tình Lộ Tử Uyển cũng không phải dạng người cần chặt không buông.

Thành tích của Lộ Tử Uyển rất giỏi, cộng thêm tướng mạo xuất chúng, từ nhỏ mọi việc đều thuận lợi, quen được người người ca tụng, khen ngợi, là một người khá kiêu ngạo. Chỉ từ khi gặp được Bạch Sắt, cậu ta mới biết đến hai từ ‘khó khăn’.

Lộ Tử Uyển cũng nhận ra được mình không phải là người Bạch Sắt thích.

Làm sao cậu ta có thể biết được? Thật ra, khi một người lưu tâm về chuyện gì đó, họ tự nhiên sẽ có sức quan sát hơn người, dễ dàng tìm thấy được vài manh mối.

Vào mỗi ngày thứ ba và thứ năm, Bạch Sắt có trang điểm chút chút. Khi có người đến gần thầy Diệp, cô không lên tiếng nhưng vẫn quay mặt nhìn và lắng nghe một cách tỉ mỉ.

Tuy nhiên, biết được thì sao? Cậu ta không thể khống chế được tình cảm của mình. Khởi đầu cậu ta chỉ dám lén lút quan sát Bạch Sắt từ xa, không tìm được mới lần la bắt chuyện, thậm chí còn chọc giận cô. Cậu ta hoàn toàn chìm đắm trong thế giới của Bạch Sắt, hận không thể đem tất cả những thứ tốt nhất trên thế giới này dành tặng cho cô.

Thế nhưng, việc làm của cậu ta chỉ là đắm vào cây bông*.

Lộ Tử Uyển không cảm thấy kỳ lạ khi Bạch Sắt thích thầy Diệp. Trên thực tế nữ sinh trong lớp người nào mà không sùng bái thầy Diệp. Đừng nói chỉ có đám con gái mà ngay cả chính cậu ta cũng vậy. Lộ Tử Uyển cho rằng việc này chẳng có gì lớn lao, đợi đến học kỳ sau thầy Diệp không còn dạy bọn họ, cậu ta còn nhiều thời gian câu trái tim của Bạch Sắt quay về.

Bây giờ Bạch Sắt không để ý đến cậu ta, cậu ta cũng không trối buộc cô. Cậu ta sẽ kiên nhẫn chờ đợi, đợi cô hết giận lần này, tiếp tục được làm bạn bè với cô là đủ rồi.

Trong khi đó, Bạch Sắt lại nghĩ Lộ Tử Uyển đã biết khó mà lui, không còn thích cô nữa, cô thậm chí phào nhẹ nhõm.

Trời nóng dần, học sinh đổi qua đồng phục mùa hạ. Nam sinh áo ngắn tay, bỏ trong quần; nữ sinh mặc áo kiểu thủy thủ và váy.

Khi Bạch Sắt mới vào lớp mười, chỉ cao 1m55, chân ngắn ngắn, nhỏ nhắn đáng yêu, nhiều người còn lầm tưởng Bạch Sắt chỉ mới học cấp hai, đồng phục cũng mua số nhỏ nhất. Qua hai năm cấp ba, cô cao thêm không ít, hiện tại đã cao 1m60. Chỉ là ... hình như năm xentimet thêm vào đó chỉ tập trung vào chân. Váy vốn dĩ chạm gối thì đã biến thành váy ngắn. Nhưng, Bạch Sắt cảm giác mình mặc thế này lại cực kỳ đẹp, càng tôn thêm đôi chân thon dài, trắng trẻo.

Ngày hôm nay lại là thứ năm, là ngày có giờ tiếng Anh mà Bạch Sắt luôn mong chờ. Cũng vừa vặn hôm nay là phiên cô trực nhật. Đến tiết ba, cô tích cực chạy lên bục giảng, nhón nhón chân lau bảng đen. Tiết vừa rồi là giờ toán của thầy Trương, thầy viết bảng khá cao, cô nhón chân hết cỡ cũng không lau được phía trên, đành phải nhảy nhảy mấy cái.

Lúc này cửa phòng học mở ra, một đám nam sinh nói nói cười cười tiến vào ... Đi ngang qua Bạch Sắt, nhóm người đang ồn ào đó lập tức im bặt, không một tiếng động, khiến Bạch Sắt cũng ngừng tay, quay xuống, đưa mắt nhìn, vừa vặn chạm phải ánh mắt của Diệp Thanh Hân. Thì ra, anh cũng vào cùng đám con trai trong lớp.

Bạch Sắt cảm giác ánh mắt của Diệp Thanh Hân có gì đó kỳ lạ nhưng không thể diễn tả được. Đúng lúc này, Lộ Tử Uyển tiến sát bên cạnh cô, giảm âm lượng đến mức thấp nhất: “Khụ khụ ... Váy hơi ngắn!” Sau đó đưa tay cầm khăn lau bảng giúp Bạch Sắt.

Bạch Sắt mới ngó người ... lúc cô nhảy nhảy lên mấy cái ... khả năng ... váy cũng tung bay theo!

Trời ơi! Có bao nhiêu người nhìn thấy ... đặc biệt lại còn có cả thầy Diệp! Bạch Sắt chỉ mong dưới đất có lỗ để cô chui vào. Mặt mặt quá sức! Gương mặt cô đỏ lựng, đầu óc trống rỗng, ngơ ngác về chỗ.

Chuông reo vào học. Bạch Sắt hồi phục tinh thần, vô thức liếc Diệp Thanh Hân một cái. Ai ngờ khi cô vừa dời tầm mắt qua liền bắt gặp Diệp Thanh Hân hơi cúi đầu, nâng quỳển sách, ho khan một tiếng, né tránh ánh mắt của cô.

Xong đời! Nhất định thầy Diệp đã chứng kiến tất cả! Bạch Sắt vừa thẹn vừa giận.

Cảm giác lúng túng bao trùm, nguyên tiết học này cô chẳng nghe lọt tai được nửa chữ, Diệp Thanh Hân cũng không gọi Bạch Sắt trả lời câu hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Đợi Chờ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Tan học, Bạch Sắt và Thường Viện Viện xuống căn tin ăn cơm. Thường Viện Viện đột nhiên mở miệng nói: “Thầy Diệp hôm nay không biết bị làm sao, giảng sai nhiều quá!”

“Có ư?” Bạch Sắt hỏi lại.

“Đương nhiên! Tiếng Anh cậu tốt như vậy mà không nhận ra sao? Ngay cả thầy phải nói từ ‘Sorry’ mấy lần!”

Bạch Sắt bắt đầu phân tích, phán đoán: Thầy Diệp lại giảng sai? Điều này có phải nói lên rằng thầy Diệp cũng có chút thích thích mình? Chính vì vậy nên tâm tư thầy loạn ý, nổi lòng không yên.

Bạch Sắt bỗng dưng hỏi Thường Viện Viện: “Viên Viên, nếu cậu thích một cậu con trai, cậu sẽ chủ động biểu lộ chứ?”

Đề tài này làm Thường Viện Viện giật mình, lâu sau mới đáp lời: “Bạn học Bạch Sắt, năm sau là lớp 12 rồi đó! Cậu muốn làm trò gì đây hả?” Dừng một chút rồi nở nụ cười gian xảo: “Sao sao ... Không kịp đợi hot boy tỏ tình nên muốn chủ động xuất kích sao?”

“Mắt cậu nhìn đi đâu vậy. Con mắt nào nhìn thấy tớ thích cậu ta?” Bạch Sắt hỏi ngược lại.

Thường Viện Viện giật mình: “Trời ạ! Đối tượng không phải là Lộ Tử Uyên sao? Vậy thì cậu ta sẽ thương tâm chết mất rồi.”

Bạch Sắt nghiêm giọng: “Tớ nói nghiêm túc. Thường ngày tớ có làm ra hành động gì khiến Lộ Tử Uyên hiểu lầm không? Nếu có, cậu nói tớ, tớ sẽ nhanh chóng sửa đổi.”

“Không có!” Thường Viện Viện suy nghĩ một chút.

Bạch Sắt: “Vậy tại sao cậu cho rằng tớ thích cậu ta?”

Thường Viện Viện lườm Bạch Sắt một cái: “Cho xin Cậu ta là hot boy, con gái trong trường đứa nào không thích cậu ta. Huống chi cậu ta rõ ràng để ý đến cậu ... Ai dè cậu lại phung phí của trời như vậy!”

Bạch Sắt: “...”

*

Ngày hôm đó, đề tài Diệp Thanh Hân cho về nhà là: My favourite ... (... yêu thích của tôi)

Buổi tối, Bạch Sắt buồn bực, không thể tập trung.

Hay là ... Cô sẽ biểu lộ với thầy Diệp?

Nếu như thành công, mỗi ngày cô đều có thể gặp mặt anh, nói chuyện với anh mà không cần ngồi ở trong lớp, chờ đến các tiết học ngày thứ ba và thứ năm, thậm chí chỉ được phép nhìn mặt, cũng không dám nói chuyện.

Nếu như không thành công ... Nếu như không thành công, thì dù sao học kỳ sau thầy cũng không còn dạy cô, có tổn thất gì đâu?

Thêm vào đó, thầy Diệp đối với cô tốt như thế, không phải tốt theo kiểu bình thường. Cô là con gái có giác quan mẫn cảm hơn người, cô có thể cảm nhận được sự dịu dàng của anh. Cô tuyệt đối tin chắc rằng trong lòng anh vị trí của cô không bình đẳng như những nữ sinh khác.

Nghĩ đến đây, cô cầm bút, trịnh trọng viết xuống: My favourite teacher.

Cô sẽ viết về thầy Diệp.

Cô nhớ lại lần đầu tiên gặp Diệp Thanh Hân, lần đi chơi công viên giải trí, lần anh đã mượn chiếc túi chườm cho cô, cô đưa nước cho anh uống trong trận thi đấu bóng rổ, anh kể cho cô nghe chuyện của ba mình, khi đi cầu treo anh đỡ vai cô.

Câu đầu tiên cô viết: Thầy Diệp, em thích nghe thầy kể chuyện cười, hận không thể cùng thầy chia sẻ những chuyện vui vẻ nhất thế giới này. Em thích lúc

thầy an ủi em, giận không thể đem hết những bi thương của bản thân kể cho thầy nghe.

Cuối cùng, cô cắn răng viết một câu: Dear teacher, I want to be your girlfriend.

Cứ vậy đi, mặc sống chết!

Ngày hôm sau là thứ sáu, Bạch Sắt làm như không có chuyện gì nộp bài tập về nhà của mình, thật ra trong lòng cô thấp thỏm không yên. Sách bài tập phải đợi đến thứ ba, Diệp Thanh Hân có tiết dạy mới trả. Vì thế cô còn thêm mấy ngày chờ đợi kết quả từ Thẩm Phán.

Mấy ngày ấy trôi qua quả thực đòi mạng, nhưng rồi Bạch Sắt cũng đợi đến được thứ ba tuần sau.

Tiết thứ nhất, lớp trưởng đến văn phòng của thầy Diệp lấy vở bài tập.

Vở được phát ra từng tờ, Bạch Sắt nín thở, tìm trong chồng vở không thấy tập của mình đâu. Cô qua tờ khác tìm, cũng không có. Vở bài tập chắc chắn đã được thầy Diệp giữ lại. Thầy Diệp đã ... đọc được.

Bạch Sắt xoắn xuýt, lo lắng, lớp trưởng đột nhiên gọi cô: “À! Tớ quên nói với cậu, thầy Diệp nhấn cậu qua văn phòng thầy một chuyến!”

“Ừ!” Bạch Sắt làm ra vẻ không có chuyện gì xảy ra, thực chất tim cô đập thình thịch, căng thẳng đến nghẹt thở.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Đợi Chờ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

“Thầy Diệp ...” Bạch Sắt gõ gõ cửa.

Diệp Thanh Hân quay đầu nhìn cô một cái, vẻ mặt bình tĩnh, không chút biểu cảm. Anh phát tay ra hiệu cô vào trong.

Văn phòng này trước đây là của cô Mary, là phòng riêng. Bạch Sắt bước qua cửa, tiện tay đóng cửa lại.

“Đây là vở bài tập của em!” Diệp Thanh Hân lên tiếng.

Bạch Sắt chỉ muốn tìm chỗ chui xuống, vở được đặt trên bàn làm việc của anh, hơn nữa đã được mở sẵn.

Bạch Sắt cuống cuống liếc nhìn, dòng chữ đỏ tươi đến chói mắt: Little girl, you are too young.

Trái tim cô như ngừng đập.

Bấy giờ, Diệp Thanh Hân mới cất giọng dịu dàng: “Rõ ràng vẫn còn là một cô nhóc, còn học đòi người khác yêu đương sớm.”

Bạch Sắt cắn cắn môi: “Thầy Diệp, em không phải là con nít.”

“Em chưa là vị thành niên!” Diệp Thanh Hân khề thờ dài.

“Năm nay em đã 17, sang năm đã đủ tuổi thành niên!” Bạch Sắt quật cường biện giải.

Diệp Thanh Hân nhún mày trầm mặc.

Bạch Sắt to gan hỏi: “Thầy Diệp ... lẽ nào ... thầy ... thầy không hề thích em một chút nào sao?”

Diệp Thanh Hân trầm ngâm, tựa như đang suy nghĩ. Một lúc lâu sau anh mới đáp lời: “Bạch Sắt! Không biết em còn nhớ đến một vị giáo sư phụ đạo cho em khi em tham gia cuộc thi ‘Thuyết trình tiếng Anh toàn quốc’ hồi còn học tiểu học không. Vị giáo sư ấy cũng yêu thích em, như tôi yêu thích em!”

“Dĩ nhiên là nhớ!” Bạch Sắt gật đầu theo bản năng. Tuy đã năm sáu năm trôi qua, nhưng cô vẫn còn nhớ rõ ràng vị giáo sư già họ Diệp. Thầy là giáo sư của một trường Đại học nào đó ở Bắc Kinh, được trường cô mời về, chính nhờ có sự dạy dỗ kiên trì của thầy mà cô có thể đạt được thứ hạng cao trong kỳ thi toàn quốc.

Diệp Thanh Hân nói rõ ràng từng chữ: “Người ấy là ba của tôi!”

Trong nháy mắt đột nhiên Bạch Sắt thấu hiểu mọi chuyện, cô vô thức cuộn chặt tay thành nắm đấm.

Lại nghe Diệp Thanh Hân tiếp lời: “Ba tôi rất thích em. Ông ấy thường khen em thông minh thế nào, chịu khó ra sao, biết vâng lời thế nào, đáng yêu đến

mức nào trước mặt tôi. Còn với tôi, ông lại cực kỳ nghiêm khắc, khi ấy tôi còn cảm giác ghen tị với cả em.

Khi em đoạt giải, ông vui sướng mấy ngày liền, biểu hiện hài lòng hơn cả lúc tôi đoạt giải.

Sau khi thi xong, em biếu cho ông rất nhiều đậu phộng, hạt hạnh đào, hạt dẻ ... Em nói ông phụ đạo cho em phải bỏ ra rất nhiều trí não, nên em gửi ông ăn cho bổ óc. Về đến nhà, ba tôi kể lại cho tôi và mẹ nghe, cả nhà phá lên cười vui vẻ; dĩ nhiên, người cười lớn tiếng nhất vẫn là ông. Ông kể em rất thích ăn các loại hạt, lúc nào cũng chứa đầy balo, rảnh một chút lại lấy ra cắn cắn.”

Cuối cùng Diệp Thanh Hân nói: “Đoạn thời gian ông mắc bệnh nặng, rõ ràng là em đang dịp thi cử, nhưng em lại dành thời gian đến thăm ông mỗi ngày. Cuối cùng, ông đã có thể vui vẻ ra đi. Tôi ... cũng phải cảm ơn em!”

Bạch Sắt đứng chết trân một chỗ, trong lòng hoảng loạn, không biết nên làm thế nào cho phải.

Thì ra, tất cả đều do cô tự mình đa tình.

Thì ra ‘Yêu thích’ của thầy Diệp chính là do giáo sư Diệp ‘yêu thích’.

Chẳng trách thầy Diệp đặc biệt quan tâm đến cô, ắt hẳn là do giáo sư Diệp ký thác; chẳng trách mỗi tiết học thầy Diệp đều gọi cô trả lời câu hỏi, bởi vì anh muốn được nghe giọng phát âm từ người mà ba anh đã từng dạy dỗ; ngay cả Thường Viện Viện cũng phát hiện cô và thầy Diệp có giọng đọc giống nhau, như một người nhà ... buồn cười nhất là bản thân cô lại không phát hiện ...

Lúc trước cô cho rằng cho dù thổ lộ không thành công cũng không sao, thế nhưng ngay lúc này đây cô lại cảm giác mình như không còn nơi nương tựa, hoàn toàn tuyệt vọng.

Thì ra, trong mắt thầy Diệp, cô vẫn là một đứa trẻ. Chắc anh cảm thấy cô rất nực cười đúng không?

Cô hồi hận rồi! Thật sự rất hối hận. Trong nháy mắt, một công chúa kiêu ngạo biến thành một chú hề đáng thương, bị người ta thẳng tay lột bỏ chiếc áo khoác hoa lệ. Nếu như không thổ lộ, phải chăng cô vẫn còn có thể tự mình dối người, tự dẹt mộng đẹp giữa mình và thầy Diệp?

Diệp Thanh Hân lên tiếng: “Bạch Sắt! Tôi nói với em những lời này chỉ muốn em biết, tôi rất quan tâm đến em, hi vọng em luôn khỏe mạnh, vui vẻ, và sống thật tốt. Chỉ còn một năm nữa là thi đại học, em phải cố lên!” Ngừng một chút, anh nở nụ cười ôn nhu: “Chờ khi em đậu đại học, tôi lại mời em ăn cơm.”

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngó Đợi Chờ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Thanh xuân có gì là mãi mãi

Chỉ mong đời đời không thay đổi

Nhiều giấc mơ bện thành mộng đẹp

Cuối cùng lại như khói tiêu tan

...

Bạch Sắt nằm trên giường, ba người bạn cùng phòng đã ngủ từ lâu. Chỉ còn mình cô tròn mắt nhìn ánh đèn đường qua khe hở ở rèm cửa sổ, lệ rơi đầy mặt.

Đã qua nhiều năm tại sao cô vẫn khóc? Bạch Sắt tự nói với chính mình nước mắt không phải vì người tên Diệp Thanh Hân, có lẽ ... có lẽ cô đang khóc cho tuổi thanh xuân một đi không quay trở lại.

Cô hiện tại không còn là một cô gái dám yêu dám tỏ tình. Nếu như giấc mộng tình yêu ban đầu của cô tặng cho người như Diệp Thanh Hân, như vậy Lộ Tử Uyển chính là người đã giúp cô hiểu được yêu là một loại chua ngọt đan xen như thế nào.

Bạch Sắt lại nhớ đến thời gian vừa khai giảng không được mấy ngày, Lộ Tử Uyển đã xuất hiện ở trường Bắc Ngoại.

Toàn bộ thời trung học, Lộ Tử Uyển cũng chẳng thổ lộ gì với Bạch Sắt, hai người vẫn duy trì mối quan hệ bạn bè tốt. Sau khi thi đại học, kỳ nghỉ hè bọn họ cũng gặp nhau vài lần: trong kỳ du lịch của lớp, hoặc hội họp nhóm bạn. Khai giảng năm học đại học được ba bốn ngày, Lộ Tử Uyển bắt đầu năng xuất hiện trước cổng trường Bắc Ngoại, nào là vô tình đi ngang qua, nào là ăn cơm gần đây, nào là tham quan trường học, đến ngắm mỹ nữ.

Cô cúp điện thoại của Lộ Tử Uyển, quay sang nói với các bạn cùng phòng: “Bạn tớ tới rồi! Tớ ra ngoài ăn trưa!”

Chương Lan thở dài: “Tiểu Bạch, ngay cả tớ cũng không thấy thuận mắt. Một người si tình như thế, cậu cho cậu ta một danh phận đi.”

“Ừ ừ ... Một ‘cao phủ soái’, mỗi ngày đều đứng trông cây ở trước khu ký túc xá nữ ... Cậu không sợ bị mỹ nhân trường chúng ta câu mất sao?” Đồng Nguyệt đe dọa.

Bạch Sát: “Người ta có nói thích tớ đâu ... tớ phải cho cậu ta danh phận gì bây giờ?”

Đột nhiên Điền Phi Phi thò đầu ra khỏi cửa sổ, hướng về phía Lộ Tử Uyển hét to: “Anh chàng đẹp trai, Bạch Sát nói chỉ cần cậu biểu lộ, cô ấy sẽ cho cậu danh phận ngay lập tức Á á á!!!” Tiếng kêu thảm thiết vang lên là do cô ta bị Bạch Sát bóp nghẹn cần cổ.

Đúng lúc này phía dưới lầu truyền lên tiếng la ‘kinh thiên động địa’: Bạch ... Sát ... Tớ ... yêu ... cậu!

Bạch Sát trợn mắt, há mồm, sau đó rơi vào hoảng loạn xoắn xuýt một lúc lâu mới dám đi xuống, trừng mắt nhìn Lộ Tử Uyển một cái rồi bỏ đi.

“Bạch Sát! Cậu đừng mong chạy thoát!” Đây là câu đầu tiên Bạch Sát nói với cô sau lời tỏ tình vừa rồi.

Bạch Sát vốn dĩ muốn giải thích với cậu ta là bạn cùng phòng cô chỉ đùa giỡn, nhưng nghĩ kỹ lại cô không nói. Giải thích thì sao chứ? Từ chối cậu ta sao? Thật ra Lộ Tử Uyển cũng là một thanh niên rất tốt, bản thân cô chẳng lẽ còn kiên trì mong đợi ai kia sao?

Ngày hôm đó là lần đầu tiên Lộ Tử Uyển nắm tay Bạch Sát. Không có bất kỳ dấu hiệu nào, cậu ta tự nhiên nắm trọn bàn tay Bạch Sát. Bàn tay cậu ta nóng như lửa bao trùm lên bàn tay mềm mại của Bạch Sát.

Bạch Sát ngượng ngùng, rút tay về, Lộ Tử Uyển lại tăng thêm sức, bóp mạnh tay cô. Cô tức giận nghiêng mặt sang hướng khác, còn Lộ Tử Uyển nhàn nhả tiến về phía trước.

“Này ... cậu làm cái gì đấy?” Bạch Sát đỏ mặt chất vấn. Tuy rằng hai người bọn họ đã thẳng cáp làm bạn trai bạn gái, nhưng ... nắm tay thế này cũng phải cần thương lượng với cô chứ?

“Đã nói không biết bao nhiêu lần, không được gọi tớ là ... Này!” Lộ Tử Uyển bắt mẫn.

“Lộ - Tử - Uyển!” Bạch Sát gằn giọng.

Lộ Tử Uyển đột nhiên nghiêm túc: “Bạch Sát, tớ phát hiện một chuyện!”

“Chuyện gì?”

Cậu ta tặc lưỡi nở nụ cười: “Qua nhiều ngày quan sát, tớ phát hiện trường cậu mỹ nữ cực nhiều ... nhưng mấy soái ca trên đường chẳng có mấy ai. Ha ha ha! Điều này khiến tớ rất sung sướng!” (Tỉ lệ nam nữ trường Bắc Ngoại là 1:2)

“Ai nói trường tớ không có soái ca?” Bạch Sát mở to mắt tìm đông tìm tây cả nửa ngày trời ...

Ừ nhii!!! Nam sinh trường cô biến đi đâu mất hết rồi. Trái phải trước sau đều toàn bọn con gái! Đột nhiên mắt cô sáng lên chỉ vào phía xa cách đó cả trăm mét: “Nè ... bên kia không phải có một anh đẹp trai đang đi tới sao?”

Thật ra cô chưa có nhìn rõ người đi tới là ai, chỉ thấy vóc dáng cao to, là nam sinh mà thôi.

Lộ Tử Uyển khinh thường: “Chúng ta có nên cược một lần không, tớ khẳng định tớ đẹp trai hơn người kia!”

Lộ Tử Uyển tốt xấu gì cũng từng là Hot boy của trường Tứ Trung, phỏng chừng có thể đánh bại 90% nam sinh của trường họ ... Bạch Sát biết thế nhưng vẫn lườm một cái: “Hừ! Đừng tưởng bở!”

“Cược gì?”

“Ai cược với cậu? Con ngoan không bài bạc hơn thua!”

Hai người đang đấu võ mồm thì ‘soái ca’ ấy đã từ đằng xa đi tới. Bạch Sát khựng người, bởi vì chuyện xảy đến quá mức kinh ngạc.

Lộ Tử Uyển nhìn theo tầm mắt Bạch Sát, phản ứng nhanh lẹ: “Chào thầy Diệp!” Tay phải cậu ta đang nắm tay Bạch Sát, nên đành đưa tay trái vẫy vẫy.

Ánh mắt của Diệp Thanh Hân dừng trên đôi bàn tay đang nắm chặt kia, sau đó anh gật đầu một cái, về mặt không gọn sóng, bước tiếp.

Bạch Sát mím chặt môi.

Diệp Thanh Hân cũng vậy.

Hai người không nói tiếng nào, tựa chưa từng quen biết.

Bạch Sắt trầm mặc, còn Lộ Tử Uyển âm thầm tự hỏi: Thầy Diệp tại sao lại ở Bắc Ngoại? Không phải thầy ở Học viện Ngoại giao à?

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngô Đợi Chờ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19

Xuân qua, Bạch Sắt ở trường tra điểm thi trên mạng. May mắn, không trượt. Trung bình các môn là 7.0, cao nhất là 85, thấp nhất là 61 và xấu hổ hơn đó lại là môn ... Văn học sử nước Anh.

Thành tích này đối với học sinh bình thường mà nói chẳng bi đát cho lắm. Tuy nhiên nếu nói đến Bạch Sắt, kết quả này không chấp nhận được. Thành tích của Bạch Sắt lúc nào cũng đứng đầu lớp, cho dù năm lớp mười một xảy ra chuyện ba mẹ ly hôn, tỏ tình bị ‘người ta’ cự tuyệt đi chăng nữa cũng chẳng ảnh hưởng đến thành tích, năm đại học lại bắt đầu yêu đương, mỗi học kỳ trôi qua vẫn nhận được học bổng.

Vậy mà lần này Cô đúng là ... ‘tao ngộ Waterloo’* (~ gặp thất bại)

(* Waterloo: đây là tên trận đánh kết thúc chiến dịch Waterloo và cũng là trận đánh cuối cùng của Napoléon. Thất bại ở trận đánh này đã đặt dấu chấm hết cho ngôi vị hoàng đế Pháp và vương triều một trăm ngày của ông.)

Đêm giao thừa, bắt đầu từ sáng sớm tin nhắn được gửi đến điện thoại của Bạch Sắt đến dồn dập, tất cả đều là bạn học gửi tin chúc tết. Bạch Sắt nhận được cũng không vội trả lời. Cô dự tính tối sẽ soạn một tin, phát đồng loạt cho tất cả mọi người trong danh bạ.

Đến tám giờ tối, chương trình ca nhạc mừng xuân sắp bắt đầu. Bạch Sắt ngồi bên cạnh ông bà ngoại và mẹ coi tivi. Tuy rằng cô cảm thấy cái Tết hàng năm chẳng có gì mới nhưng cứ mỗi cuối năm ngồi bên cạnh gia đình, xem chương trình đón giao thừa thì mới là một cái Tết Đoàn Viên trọn vẹn.

Bạch Sắt rút di động, soạn tin, một tin nhắn với nội dung cũ rích: Bạch Sắt kính chúc Toàn Gia Hạnh Phúc, Vạn Sự Như Ý!

Rồi gửi cho tất cả các số liên lạc, bấm ‘Gửi đi’.

Một lát sau, từng hồi chuông báo tin nhắn đến vang lên.

Người liên lạc A: “Cảm ơn!”

Người liên lạc B: “Chúc Mừng Năm Mới!”

Người liên lạc C: “Năm Mới Vui Vẻ!”

...

Cũng có nhiều người chưa trả lời, chắc là do họ đã gửi tin cho Bạch Sắt từ sáng hoặc đang ngồi soạn tin gửi đồng loạt.

Thế đó ... Thật tẻ nhạt. Hàng năm đều trôi qua rất tẻ nhạt, năm nay đặc biệt tẻ nhạt. Có lẽ là do chẳng còn gì để mong chờ, để hi vọng.

Bạch Sắt đang suy nghĩ xem cô nên làm gì để đợi được đến giao thừa ... hay là cô đọc tiểu thuyết online.

Cùng lúc đó, điện thoại di động của cô đột nhiên reo lên.

Màn hình hiển thị hai chữ: Thầy Diệp.

Tay Bạch Sắt vô thức siết chặt. Lúc này cô mới nhớ ra, vừa rồi cô gửi tin nhắn cũng không chốt lọc người nào nên gửi, người nào không nên gửi Do vậy Diệp Thanh Hân cũng nhận được tin nhắn.

Không dám chậm trễ thêm, Bạch Sắt đành phải nhận điện thoại.

“Bạch Sắt!” Thanh âm trong trẻo của Diệp Thanh Hân truyền từ đầu dây bên kia.

Bạch Sắt giả bộ vui vẻ: “Thầy Diệp! Năm Mới Vui Vẻ ạ!”

“À! Em cũng Năm Mới Vui Vẻ nhé!” Diệp Thanh Hân đáp lời.

“Cảm ơn ạ!” Bạch Sắt trịnh trọng lên tiếng.

Năm giây trôi qua trong thinh lặng và chán ngắt. Bạch Sắt muốn thốt lên: Vậy nhé thầy, tạm biệt!

Thế nhưng, Diệp Thanh Hân lại mở miệng nói: “Kết quả thi của em thế nào rồi?”

Bạch Sắt rửa thẳm trong bụng: Giáo viên đúng là giáo viên, không bao giờ thoát khỏi chữ trách nghề nghiệp: “Đều qua ạ!”

“Vậy thì tốt!”

Ngừng hai giây, Diệp Thanh Hân bỗng nhiên hỏi một câu kỳ lạ: “Ngày mai có rảnh không?”

“Dạ???” Bạch Sắt kinh ngạc. Anh hỏi điều này làm gì? Có điều ... vấn đề này trả lời đơn giản, “Ngày mai em qua nhà ông bà nội chúc tết!”

“Ừm!” Diệp Thanh Hân tiếp tục: “Vậy ngày mốt?”

Ngày mốt thì vẫn chưa có kế hoạch, thế nhưng Bạch Sắt lại hỏi ngược lại: “Thầy Diệp, thầy có chuyện gì không ạ?”

“À ... Tôi muốn mời em ăn cơm ... À ... Khi còn học cấp ba tôi đã nói với em khi nào em lên đại học, tôi sẽ mời em ăn một bữa.”

Bạch Sắt hoàn toàn bá phục. Chuyện này có gượng ép quá chăng? Cô lên đại học đã được ba năm, hiện tại anh bị ma quỷ nhập mới nhớ đến chuyện mời cô ăn cơm.

Ngay thời khắc này đột nhiên vang lên những tiếng pháo nổ bùm bùm vang rền.

“Chờ chút ạ! Có người đốt pháo, em nghe không rõ!” Bạch Sắt nói một câu. Chờ đến khi dứt tiếng pháo, cô cũng chuẩn bị được tâm lý ứng phó, ung dung trả lời: “Thầy Diệp, thầy khách sáo quá rồi. Em đã sớm quên mất chuyện đó.” Dừng một chút, cô bổ sung thêm: “Học kỳ này xác thực kết quả của em không tốt. Thế nhưng, thầy Diệp, thầy yên tâm, học kỳ sau em nhất định nỗ lực, không lơ là như kỳ này ... Do vậy, thầy không cần phải lãng phí mời em ăn cơm. Em hiểu chuyện mà!”

“...” Đầu dây bên kia trầm mặc chốc lát: “Vậy ... Vậy thì ... Tạm biệt!”

“Tạm biệt!”

Cúp điện thoại, Bạch Sắt tiện tay ném mạnh điện thoại trên ghế sofa, nhìn chăm chăm vào tivi. Một lúc sau cũng chưa thể hả giận, cô lại cầm một nắm hạt dưa, cắn lách tách.

Bạn đang đọc truyện *Ngây Ngơ Đợi Chờ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.